ufo-nyt

SUFOI ©
51. årg. 2009 4. kvartal Nr. 4

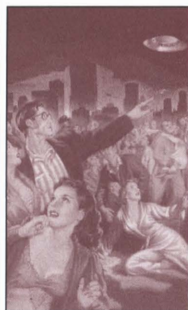
Med rumskib til Venus

Ufoer i videnskabeligt lys

Da ufoerne blev rumskibe

Fri-energi og evighedsmaskiner

Hvad har 60 års ufo-forskning betydet?

Forsiden:

Ufo-myten blev solidt grundlagt i perioden 1947-1951. I løbet af blot fire år, der var præget af koldkrigsfrygt og paranoia, lykkedes det takket være et par bestsellerbøger, tusindvis af aviser og nogle spillefilm at forvandle fredelige, uidentificerede himmelfænomener til spøgelsesraketter, flyvende tallerkener og fremmede, fjendtlige rumskibe.

Læs 2. del af "Da ufoerne blev rumskibe", der begynder side 4.

(Forsidetegning: Forsiden af Frank Scullys bog *Behind the Flying Saucers* billedbehandlet af Bo Møller Hansen)

Indhold

Med rumskib til Venus 3
Da ufoerne blev rumskibe, 2. del 4
Dommedag – igen 9
Fri-energi og evighedsmaskiner 10
Et rumfarts- og ufo-cirkus 11
Nye planeter 13
Ufoer og videnskabelig selvforståelse 14
Hvad har 60 års ufo-forskning betydet? 16
Hul i skyerne 18
Hvad i alverden! 21
Organiseret sludder 23
Læsertilbud 24

Redaktionen af dette nummer er afsluttet den 25. oktober 2009.

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.ufo.dk*
E-mail: *info@sufoi.dk*

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen
e-mail:
kim_moeller_hansen@gyldendal.dk

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: *oleh@post1.tele.dk*

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:
Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2010:
I 2010 udkommer UFO-Nyt 15. februar, 17. maj, 16. august og 15. november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2010 er kr. 357,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 80,00 (i alt kr. 437,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ❍ Postboks 95 ❍ 6200 Aabenraa
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ❍ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

SUFOI's formål er:
At bidrage til forståelsen af ukendte himmelfænomener gennem seriøs og kritisk indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.) samt at formidle viden om emnet ved publikationer, hjemmeside og anden udadvendt virksomhed.

SUFOI's vision er:
- at skabe fortrolighed med himlen, så flere kan identificere kendte himmelfænomener
- at være foreningen, hvor observatører af ukendte himmelfænomener kan få hjælp til forståelsen af oplevelsen
- at være foreningen, hvor man kan få information om ukendte himmelfænomener
- at bruge vores viden til at give et balanceret syn på andre myteskabende fænomener

Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand
Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. 30 61 63 72.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde
Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Særslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser og pressekontakt
Kim Møller Hansen, 30 61 63 72.

Hjemmeside
Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg.

Med rumskib til Venus...

AF KIM MØLLER HANSEN

... og andre skøre historier. Nej, det er ikke George Adamski, som spøger. Det kunne til gengæld være overskriften på nogle af de ufo-historier, som medierne har bragt det seneste års tid. Det er altid godt stof i medierne, når en kendt person udmærker sig (udover bare at være kendt), viser bryst, bliver taget med bukserne nede eller siger noget opsigtsvækkende, og helst om noget som i forvejen ligger på kanten af det accepterede. Og her er emnet ufoer – eller rettere sagt rumskibe fra fremmede verdener – altid et godt udgangspunkt. Pressen kan bruge sådanne udtalelser til at underholde læserne og fremstille emnet på lige fod med andre agurketidsemner, og rumskibstilhængere bruger gladeligt kendte menneskers udtalelser om ufoer til at stive sig selv af: "Når NN, som jo er en kendt astronaut, siger sådan, så kan I nok forstå, at der må være noget om snakken, og jeg ikke er idiot!"

Senest har Japans nye førstedame, 66-årige Miyuki Hatoyama, skabt overskrifter i danske medier, bl.a. i en 6-spaltet artikel i *Politiken* fredag den 4. september 2009. I tiden op til hendes mands indsættelse som ny ministerpræsident i Japan blev hun citeret for mange mærkelige udtalelser, fx at hun "drømmer om at lave en Hollywoodfilm. Hovedrollen skal selvfølgelig spilles af Tom Cruise. Hvorfor? Fordi jeg er sikker på, at han var japaner i et tidligere liv. Jeg mødte ham dengang (i det tidligere liv), så jeg tror, at han vil genkende mig, hvis jeg møder ham nu og siger: Hej, det er længe siden ..."

Fru Hatoyama er kendt for at sige usædvanlige ting. I sin bog *Meget mærkelige ting, jeg har oplevet* fra 2008 skriver hun om en hændelse, som foregik for ca. 20 år siden:

"Mens min krop sov, fløj min sjæl af sted på et trekantet rumskib og rejste til Venus. Det var et meget smukt sted, og det var utrolig frodigt."

Miyuki Hatoyama kalder sig "livsinstruktør", holder foredrag om inspiration, og på tv diskuterer hun alt fra overnaturlige fænomener til politik. Hun har skrevet flere kogebøger, herunder *Miyuki Hatoyamas åndelige føde.* Blandt hendes andre fortræffeligheder er, at hun kan moonwalke som Michael Jackson!

Pensionerede Apollo-astronauter bliver også jævnligt trukket ind i manegen. Som beskrevet flere gange her i *UFO-Nyt* og i *UFO-Mail* har Apollo 14-astronauten og sjette mand på Månen, Edgar Mitchell, flere gange udtalt, at der er liv i universet, og at vi har modtaget besøg fra det ydre rum – noget der i årevis er blevet hemmeligholdt af regeringen. Mitchell siger også, at han har talt med folk i militære kredse, og at de ved, at vi har været besøgt udefra. Han har været involveret i visse forskningsudvalg og kender folk, der har kendskab til "den virkelige historie", hvilket også implicerer Roswell-historien fra 1947. Mitchell afviser dog, at han selv har set ufoer i rummet, men hævder, at andre personer involveret i rumprogrammet også kender "sandheden".

Edgar Mitchell må naturligvis mene og tro, hvad han vil, men hans udtalelser er ikke en krone mere værd end hr. og fru Jensens, så længe han ikke fremlægger beviser! Det betyder intet, hvem der tror på intelligensvæsener fra verdensrummet. Det, der betyder noget, er beviser!

Det er også en udbredt misforståelse, at fordi fx en præsident ser noget usædvanligt, så er observationen automatisk mere værd en andre menneskers. Det er beskæmmende at se, at fhv. præsident Jimmy Carters (præsidentperiode 1977-81) observation fra 1969 selv i helt nye bøger beskrives i dramatiske vendinger som en helt uforklarlig og mystisk hændelse, der beviser, at vi får besøg fra rummet. Carters oplevelse illustrerer i virkeligheden blot, at alle – uanset status – kan opleve et himmelfænomen, som de ikke umiddelbart kan forklare – og at vi alle kan tage fejl. Jimmy Carter så ikke et rumskib, men Venus! ❑

Da ufoerne blev rumskibe 2. del

Ufo-myten blev solidt grundlagt i perioden 1947-1951. I løbet af blot fire år, der var præget af koldkrigsfrygt og paranoia, lykkedes det takket være et par bestsellerbøger, tusindvis af aviser og nogle spillefilm at forvandle fredelige, uidentificerede himmelfænomener til spøgelsesraketter, flyvende tallerkener og fremmede, fjendtlige rumskibe.

AF KIM MØLLER HANSEN

I juli 1988 mødte den franske sociolog Pierre Legrange journalisten Bill Bequette, der sammen med kollegaen Nolan Skiff som de allerførste interviewede Kenneth Arnold om hans ufooplevelse.

Bill Bequette og Nolan Skiff mødte Kenneth Arnold på deres arbejdsplads, avisen *East Oregonian*, den 25. juni 1947, dvs. dagen efter Arnolds oplevelse. Bequette fortæller til Lagrange:

"Både Nolan Skiff og jeg var på det lille kontor, da Arnold dukkede op. Som jeg husker det, talte vi begge med ham og lyttede til hans historie. Vi fortalte ham, at vi ikke havde nogen anelse om, hvad han havde set, men ville sende historien til Associated Press i håb om, at en redaktør eller avislæser var i stand til at give en forklaring på de mærkelige objekter.

Det første møde varede højst fem minutter. Nolan Skiff tog nogle få notater og skrev en kort historie, som jeg fik presset ind nederst på forsiden. Så skrev jeg, så vidt jeg husker, en endnu kortere historie til AP's net. Vi var kun nogle få minutter fra trykstart, så vi havde ikke tid til mere."

Den allerførste avishistorie om Arnolds oplevelse var således Skiffs korte forsidehistorie den 25. juni 1947, som i dansk oversættelse lyder således:

Umuligt! Måske, men man tror det, når man selv har set det, siger pilot *(Impossible! Maybe, But Seein'Is Believin', Says Flier)*

Kenneth Arnold, der arbejder med brandslukningsudstyr i Boise, og som fløj rundt i den sydlige del af Washington i går eftermiddag for at lede efter et forsvundet fly fra flåden, gjorde i dag et ophold her på sin vej tilbage til Boise og fortalte sin usædvanlige historie – som han ikke forventer, at folk skal tro på, men som han fastholder er sand. Han fortæller, at han så ni tallerkenlignende fartøjer, som fløj i formation omkring kl. 15 i går, kraftigt lysende – som om de var lavet af metal – og fløj med en utrolig høj hastighed. Han anslog,

Flyer Reports 9 Objects Whizzing Over Range

PENDLETON, Ore., June 26.—(AP)—A tale of nine mysterious objects—big as airplanes—whizzing over western Washington at 1,200 miles an hour got skepticism today from the army and air experts.

The man who reported the objects, Kenneth Arnold, a flying Boise, Idaho, businessman, clung, however, to his story of the shiny, flat objects, each as big as a DC-4 passenger plane, racing over Washington's Cascade mountains with a peculiar weaving motion "like the tail of a kite."

An army spokesman in Washington, D. C., commented, "As far as we know, nothing flies that fast except a V-2 rocket, which travels at about 3,500 miles on hour—and that's too fast to be seen."

The spokesman added, that the V-2 rockets would not resemble the objects reported by Arnold, and no high-speed experimental tests were being made in the area where Arnold said the objects were.

A Civil Aeronautics Administration inspector in Portland, Ore., added, "I rather doubt that anything would be travelling that fast.".

LIKE PIE PAN

Arnold described the objects as "flat like a pie pan," and so shiny that they reflected the sun like a mirror.

He said he was flying east at 2:59 p. m. two days ago toward Mt. Rainier when they appeared directly in front of him 25-30 miles away at 10,000 feet altitude.

By his plane's clock he timed them at 1:42 minutes for the 47 miles from Mt. Rainier to Mt. Adams, Arnold said, adding that he later figured by triangulation that their speed was 1,200 miles an hour.

BIG AS AIRLINER

He said at first he thought they were geese, but quickly saw they were too big—as big as a DC-4 that was about 20 miles away, he said. The DC-4 pilot reported nothing unusual sighted. Then Arnold said he thought of jet planes and started to clock them. "but their motion was wrong for jet jobs."

"I guess I don't know what they were—unless they were guided missiles," said Arnold, who continued here on a business trip.

"Everyone says I'm nuts," he added ruefully, "and I guess I'd say it too if someone else reported those things. But I saw them and watched them closely. It seems impossible, but there it is."

Arnold said he was 25-30 miles west of Mt. Rainier, en route from Chehalis to Yakima, when he sighted the objects. He explained he had decided to look for a marine corps plane, missing since last January, while he was in the area.

BRIGHT FLASHES

He told a reporter the planes remained visible by the bright, "almost blinding" flashes of reflected sunshine as far as 50 miles away.

The DC-4 was closer than the objects, but at 14,000 feet and somewhat north of him, he said, adding that he could estimate the distance of the objects better because an intervening peak once blocked his view of them. He found the peak was 25 miles away, Arnold related.

He also said they flew on the west sides of Rainier and Adams, adding he believed this would make it more difficult for them to be seen from the ground.

The Boise man said at first he thought the window of his plane might be causing the reflections, but that he still saw the objects after rolling it down.

He also described the objects as "saucer-like" and their motion "like a fish flipping in the sun."

Mostly, he said, he was surprised at the way they twisted just above the higher peaks, almost appearing to be threading their way through the mountains.

at de befandt sig i 9.500-10.000 fods højde (ca. 3 km) og tog tid på dem, mens de fløj mellem Mt. Rainier og Mt. Adams, og nåede frem til en fantastisk hastighed på omkring 1.930 km/t.

"Det lyder umuligt," fortalte han, "men sådan var det – jeg må stole på mine øjne."

Han landede senere i Yakima og forhørte sig, men blev ikke klogere. Da han her til morgen i Pendleton talte om oplevelsen med en mand, hvis navn han har glemt, blev han forbavset over at høre, at manden havde observeret de samme luftfartøjer i går eftermiddags fra bjergområdet i egnen omkring Ukiah! Han fortalte, at de under flyvningen så ud til at flette ud og ind i formationen.

Bill Bequettes fortæller videre:

"Da jeg vendte tilbage til kontoret efter frokost, var receptionsdamens øjne så store som underkopper. Hun sagde, at aviser fra hele landet og Canada havde ringet. De ønskede flere detaljer om de 'flyvende tallerkener'.

Jeg tilbragte de følgende to timer sammen med Arnold på hans hotelværelse. Ud fra det interview skrev jeg en længere historie. Historien blev indtelefoneret til AP i Portland. Næste morgen havde næsten alle aviser i landet historien på forsiden.

. . . Jeg husker ikke, om Arnold brugte ordene 'tallerkenformet fartøj' eller ej. Jeg er tilbøjelig til at tro på hans version [at han kun talte om, at objekterne bevægede sig som en tallerken, der slog smut på vandet] velvidende, at journalister er tilbøjelige til at gengive fraser. Jeg er sikker på, at jeg ikke skabte begrebet 'flyvende tallerkener'."

Bill Bequettes artikel blev bragt den 26. juni i aviser på hele kontinentet. Hver avis skrev sin egen overskrift til Bill Bequettes AP-historie. En artikel havde overskriften "Flyer Reports 9 Objects Whizzing Over Range". Denne dag blev de mystiske himmelfænomener ikke kaldt flyvende tallerkener. En undersøgelse af flere hundrede avisudklip fra den 26. juni 1947 udført af Jan Aldrich (Project 1947) har vist, at kun et enkelt udklip direkte brugte betegnelsen "flyvende tallerkener". Men den 27. juni kom de flyvende tallerkener og flyvende skiver for alvor på banen, fx "Mand i Bellingham mener, at han har set mærkelige 'Flyvende tallerkener'."

Project 1947

"Project 1947" blev oprettet af Jan Aldrich den 1. februar 1995 og har følgende mål:

- At indsamle og dokumentere så mange rapporter fra ufo-bølgen i 1947 som muligt
- At indsamle ufo-lignende rapporter fra perioden 1900-1946
- At undersøge officiel og videnskabelig interesse i ufo-emnet i ufo-historiens tidlige år, dvs. 1947-1965.

Ud af omkring 11.000 nordamerikanske aviser er næsten 4.700 blevet støvsuget for 1947-ufo-beretninger. Dertil skal så lægges mindst 250 udenlandske avisudklip. Alt dette for at belyse en af ufo-historiens største ufo-bølger. Læs mere på www.project1947.com.

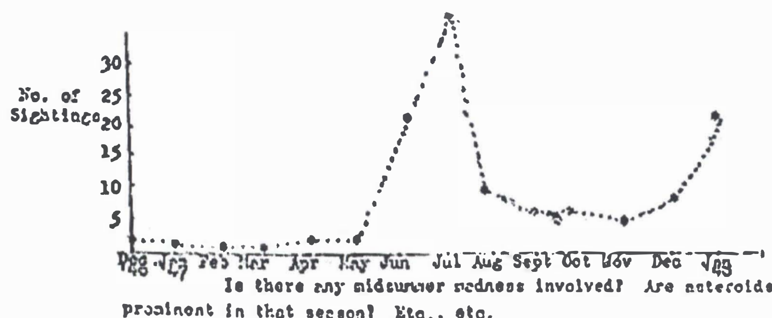
Herbert Strentz ansat ved journalistuddannelsen på Northwestern University har også forsket i oprindelsen af begrebet "flyvende tallerkener" og konkluderer, at ingen enkeltperson med sikkerhed kan udpeges som ophavsmand til betegnelsen, som mere sandsynligt må tilskrives de amerikanske avisers redaktionssekretærer – det er oftest dem, som giver artiklernes overskrifter.

Men uanset hvem der opfandt begrebet "flyvende tallerkener", og uanset hvad Kenneth Arnold egentlig så, kunne observatørerne nu sætte et navn på det, de oplevede – og det gav aviserne masser af stof. En af verdens største ufobølger var i gang og varede fra 26. juni til omkring 15. august 1947.

I 1967 udgav den amerikanske ufolog Ted Bloecher "Report on the UFO Wave of 1947". Bloechers intention var at få overblik over, hvor mange forskellige observationer, der blev gjort i perioden. Han gennemtyggede 142 nordamerikanske aviser fra perioden 24. juni-10. juli, fik adgang til rapportarkivet hos USA's dengang største ufo-organisation, NICAP (National Investigations Commitee on Aerial Phenomena), forskellige ufologers private arkiver samt flyvevåbnets Blue Book-arkiv.

Bloecher fandt over 850 tallerkenberetninger for perioden 1. juni-31. juli 1947. I det meste af juni var der nogle få observationer pr. dag, men mellem 24. og 30. juni røg observationsantallet op på 15-20 pr. dag. Efter et fald i de første dage af juli eksploderede antallet til 90 observationer den 4. juli og toppede med 160 observationer den 7. juli. Derefter faldt antallet drastisk, hvilket egentlig er ganske interessant, idet to begivenheder burde have øget muligheden og motivationen for både at se og skrive om flyvende tallerkener:

1) Den første pressemeddelelse om Roswell-hændelsen i New Mexico blev bragt den 8. juli i *Roswell Daily Record*, og dagen efter kunne samme lokale avis aflive det sensationelle tallerkenfund med meddelelsen om, at der var tale om rester fra en vejrballon. Hvis der virkelig var styrtet et rumskib ned i Roswell (Mac Brazel fandt den 14. juni sammen med sin 8-årige søn, Vernon, en masse lyse vragrester bestående af gummistrimler, stanniol og temmelig stærkt papir og pinde på J.B. Fosters ranch, men fortalte dog først om fundet efter den 5. juli, hvor han havde læst om Arnolds observation), skulle man mene, at mange ville have set fænomenet på himlen, og at aviserne havde dyrket historien heftigt. Der var jo ligesom varmet godt op! Men det skete ikke. Roswell-historien døde øjeblikkeligt (og blev som bekendt først genoplivet i 1980), den affødte ikke andre ufohistorier, og avisernes tallerkenhysteri aftog hurtigt på landsplan.

I 1947 indsamlede det amerikanske flyvevåben i alt 122 ufo-oplevelser, hvoraf omkring halvdelen fandt sted i juni-juli. At højdepunktet blev nået omkring den 4. juli er måske ikke så usædvanligt, når man tænker på, at 4. juli er USA's uafhængighedsdag (Independence Day), hvor mange tager på skovtur – med rig mulighed for at kigge på himlen, ikke mindst når man i dagene op til har læst og hørt den ene tallerkenberetning efter den anden.

▶

Historisk set

2) Den 7. juli udlovede en avis en dusør på 3.000 US dollars (svarende til mindst 30.000 dollars i dag) for den første ægte tallerken, som blev bragt ind på redaktionen. Ingen har nogen sinde gjort krav på dusøren.

Ted Bloecher fortsatte i øvrigt sin undersøgelse og havde omkring 1970 været igennem 200 aviser og indsamlet over 1.000 ufo-beretninger.

Det er interessant, at Ted Bloechers indsamlede avisudklip viser, at rigtig mange observatører berettede om raketlignende objekter – meget lig spøgelsesraketterne set over Skandinavien året før – men 2/3 blev beskrevet som tallerkenformede. Det var dog næsten ingen, som forbandt disse tallerkenformede objekter med besøg fra det ydre rum. Faktisk mente mange observatører selv, at det kunne dreje sig om et hemmeligt våben, måske relateret til atomvåben. En Gallup-undersøgelse fra august 1947 bekræftede denne udbredte opfattelse. Lighedstegnet mellem flyvende tallerkener og besøg fra rummet skulle dog snart blive sat!

Hvad tror De, at disse tallerkener er?

Den første Gallup-undersøgelse efter ufo-bølgen blev offentliggjort 14./15. august 1947. Svarene på spørgsmålet "Hvad tror De, at disse tallerkener er?" fordelte sig således:

33 %	Intet svar. Ved ikke
29 %	Fantasi, synsbedrag, luftspejlinger etc.
10 %	Svindel
15 %	Et hemmeligt amerikansk våben, en del af en atomvåbenafprøvning etc.
3 %	Udstyr til at indsamle oplysninger om vejret
2 %	Projektørlys på fly
1 %	Hemmeligt russisk våben
9 %	Andre forklaringer

Den samlede procent er over 100, da nogle respondenter har givet mere end ét svar. Undersøgelsen viste også, at 90 % af den amerikanske befolkning havde hørt om flyvende tallerkener – langt færre havde hørt om Marshall-planen, USA's økonomiske og materielle indsprøjtning for at få et forarmet og krigshærget Europa på fode igen.

Kommunist-forskrækkelse og spøgefugle

Ufo-bølgen havde i højeste grad fuld bevågenhed hos Hærens Flyvevåbens Tekniske Efterretningsafdeling. Set med Efterretningsafdelingens øjne var den mest sandsynlige forklaring på observationerne – altså dem som ikke umiddelbart kunne forklares som naturfænomener m.m. – at der enten var tale om et hemmeligt amerikansk projekt eller et nyt sovjetisk luftfartøj, som havde til formål at overvåge USA, vise amerikanerne at de ikke skulle føle sig for trygge, bare fordi de havde atomvåben, eller måske skabe panik og forvirring før et atomangreb. Der var faktisk fortilfælde, som kunne få efterretningsanalytikere til at acceptere sådanne forklaringer.

For der første havde den mulighed, at observationerne havde noget at gøre med egne militære projekter, som oven i købet var ukendte for selv højtrangerende officerer, adskillige fortilfælde, mest berømt var udviklingen af atombomben under Anden Verdenskrig, det såkaldte Manhattan Project.

For det andet havde ideen om, at observationerne skyldtes et nyt sovjetisk luftfartøj, sit udspring i den militære efterretningstjenestes krigserfaringer med de japanske fugo-balloner (se"Truslen fra oven" i *UFO-Nyt* nr. 4/2008). I 1945 havde efterretningstjenestens analytikere taget de mange mennesker i det vestlige USA alvorligt, da de berettede om mystiske objekter på himlen, og effektiv efterforskning havde dengang hurtigt afsløret, at USA blev angrebet af et fjendtligt våben.

Ud fra et militært synspunkt kunne bølgen af observationer i 1947 ikke bare afvises, uden først at have udelukket muligheden for, at det kunne dreje sig om et hemmeligt, amerikansk projekt eller et nyt, sovjetisk luftfartøj. Med de tidligere erfaringer i baghovedet ville enhver rapport om flyvende skiver øjeblikkeligt fange efterretningsfolkenes opmærksomhed.

Et FBI-dokument fra 1947 viser, at FBI trak en parallel mellem undersøgelserne af diskosser/skiver/flyvende tallerkener i 1947 og undersøgelserne af japanske fugo-balloner i 1944/45. Det var i den grad en sag, som skulle tages alvorligt, for her kunne jo ligge en trussel. Kunne de mange observationsberetninger være en del af en misinformationskampagne sat i værk af sovjetiske spioner med det formål at sprede angst og skabe panik? Fra slutningen af juli 1947 indhentede lokale FBI-afdelinger derfor baggrundsinformationer om alle ufo-vidner. To eksempler illustrerer denne kommunist-frygt og paranoia:

Da spøgefugle den 15. juli 1947 havde placeret en hjemmebygget flyvende tallerken på taget af et hus i Seattle i Washington, mente nogen at kunne se hammer og segl malet på siden af tallerkenen. Det fik FBI til omgående at få hærens bombeeksperter ud på gerningsstedet.

Otte dage senere nedbrændte træbroen Salmon River Bridge i Oregon, hvilket blev efterforsket af FBI som mulig kommunistisk sabotage. Brandens mystiske opståen i et område med mange ufo-observationer gav grobund for spekulationer om en forbindelse til de flyvende tallerkener.

Platugler og kommerciel interesse

Avisernes mange historier om borgere, som havde set flyvende tallerkener, inspirerede også til utallige forfalskede ufo-billeder og ikke mindst til nye forretningsmuligheder. Nu indgik "flyvende tallerkener" i navne for is, madretter (Saucer Hamburger Lunch) forsikringer etc., ligesom nye markedsføringsmidler så dagens lys: Det blev populært at forsyne tusindvis af paptallerkener med reklameslogans og kaste dem ud fra små fly.

Cafe Man Cashes In On Flying Saucers

Tulson Invents "Flying Saucer Hamburger Lunch"

TULSA, Okla., July 9, (AP)—At least one restaurant owner has decided to capitalize on the "flying saucer" idea and reports considerable success.

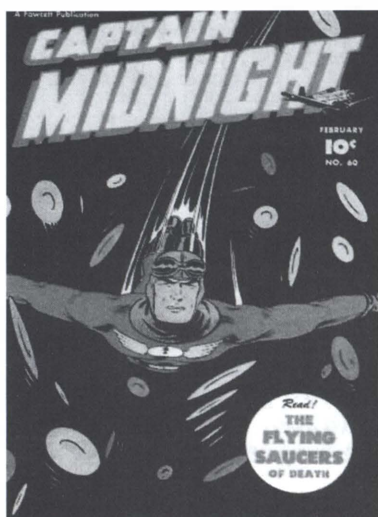
Ray Whitehead, owner of a Tulsa coffee shop, read of the mysterious flying discs and quickly invented what he called the "flying saucer hamburger lunch" and advertised it with a large sign in front of his restaurant.

Whitehead said he hadn't seen any of the flying discs and didn't make any claims as to relationship between the discs and his new menu special but added, "as long as these flying saucers in my shop are selling I'll stick to them and let the others search the sky."

Nye produkter blev også opfundet i de flyvende tallerkeners slipstrøm: I 1948 så "Little Abner Flying Saucer" dagens lys. I 1950 skiftede produktet navn til "Pluto Platter" og endelig i 1955, da rettighederne blev købt af firmaet Wham-O, fik produktet sit nuværende navn: Frisbee.

I august 1947 fandt det nye fænomen vej til tegneserien Superman, og i 1948 havde de flyvende tallerkener også gjort deres indtog

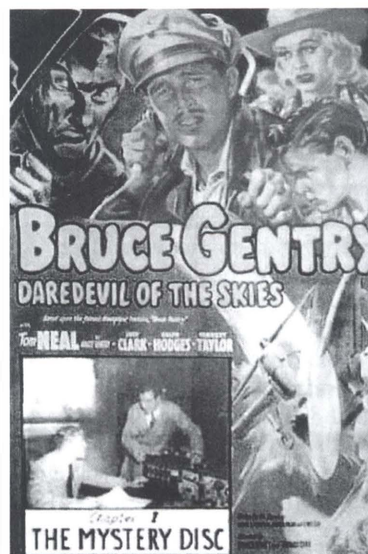

i mange andre af datidens populære magasiner og tegneseriehefter, fx Captain Midnight, Shadow og Flash Gordon.

I februar 1949 så filmserien "Bruce Gentry – Daredevil of the Skies" dagens lys. Seriens 15 afsnit foregik i et 1940'er-miljø, hvor helten kæmpede mod en ond, jordisk fjende (som først afsløres i seriens sidste afsnit i juni 1949), der ved hjælp af fjernstyrede, flyvende bomber ville ødelægge Panama-kanalen og derefter resten af verden.

Filmserien indeholder de første filmsekvenser, der skal forestille en flyvende skive (en tallerken med en kuppel og to antenner ligesom kaninører) – i form af animerede tegninger lavet direkte på filmstrimlen. Denne proces var kostbar, så der blev kun produceret to filmsekvenser med den flyvende skive, som til gengæld blev genbrugt utallige gange i filmseriens afsnit – og genbrugt i to andre serier i begyndelsen af 1950'erne.

Indtil da havde filmenes og mediernes fortolkning og brug af flyvende tallerkener meget fint afspejlet den mest udbredte opfattelse af fænomenets oprindelse: at det kunne være et menneskeskabt ødelæggelsesvåben. Men i slutningen af december 1949 kom det afgørende vendepunkt. *True Magazine* udkom med en epokegørende artikel, "The Flying Saucers Are Real", skrevet af Donald E.

Keyhoe. Bladet blev modtaget hos abonnenterne i januar 1950.

Keyhoe havde i otte måneder efterforsket fænomenet og skrev i artiklen, at de flyvende tallerkener kunne være interplanetariske rumskibe.

Det amerikanske flyvevåben svarede hurtigt igen på Keyhoes artikel i en pressemeddelelse, der bl.a. blev bragt i *Los Angeles Daily News* den 28. december 1949:

"… Flyvevåbnet har nedlagt 'Project Saucer', fordi de indsamlede 375 rapporter ikke kan bekræfte eksistensen af flyvende tallerkener. De skyldes misfortolkninger af kendte genstande, en mild form for hysteri eller svindel."

Donald Edward Keyhoe (1897-1988). Keyhoe grundlagde rumskibshypotesen, dvs. troen på at ufoer er fremmede rumskibe, samt konspirationsteorien om, at de amerikanske myndigheder kender sandheden og skjuler den for offentligheden.

Major Keyhoe var uddannet på U.S. Naval Academy, men måtte lade sig pensionere fra Marinekorpset i 1923 som følge af de kvæstelser, han pådrog sig under et flystyrt i Guam. Keyhoe arbejdede som freelanceskribent og skrev bl.a. i *Saturday Evening Post*, *Reader's Digest* og *American Magazine*. Han blev interesseret i ufoer i 1949 efter et møde med Ken Purdy, redaktør for *True Magazine* og fortaler for rumskibshypotesen.

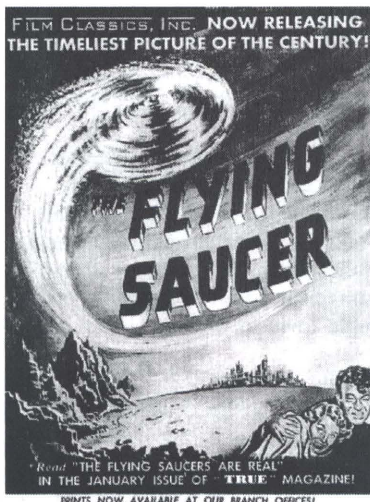
Keyhoe blev overbevist om, at ufoerne er fremmede rumskibe, og at myndighederne skjuler dette for at undgå panik i befolkningen, hvilket han første gang skrev om i artiklen "The Flying Saucers Are Real" i *True Magazines* januar 1950-udgave, efterfulgt samme år af bogen med samme navn og senere af andre titler om ufoer. I 1957 blev Keyhoe leder af National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP). Han måtte i 1969 trække sig som leder af NICAP pga. organisationens katastrofale økonomi, der skyldtes et stærkt faldende medlemstal i kølvandet på Condon-rapportens konklusioner om, at det var tidsspilde at beskæftige sig med ufo-fænomenet.

Keyhoe bevarede efter pensioneringen fra Marinekorpset sine mange kontakter inden for forsvaret og efterretningstjenesten, blandt andre viceadmiral Roscoe H. Hillenkoetter, CIA's første direktør, og kontreadmiral Delmer S. Fahrney, chef for flådens krydsermissilprogram.

▶

Historisk set

Mens debatten om Keyhoes *True*-artikel var på sit højeste, fik den første spillefilm om flyvende tallerkener "The Flying Saucer" premiere i januar 1950. Det var ikke nogen god film. Handlingen var tynd, og scenerne med de flyvende tallerkener – lavet på grundlag af en model i studiet – var ikke overbevisende. Filmens flyvende tallerken beskrives ikke som et rumskib, men som en excentrisk videnskabsmands opfindelse. Dette var godt i tråd med den offentlige opfattelse. Trods Keyhoes påstande mente de fleste amerikanere fortsat, at de flyvende tallerkener mest af alt var et hemmeligt, amerikansk våben. En Gallup-undersøgelse foretaget i perioden 28. april-2. maj 1950 viste, at 92 % mente, at de flyvende tallerkener var et nyt eksperimentalvåben eller luftfartøj under udvikling hos hæren eller flåden; 3 % mente, at de kom fra Rusland, og 5 % mente, at de var fra en anden planet.

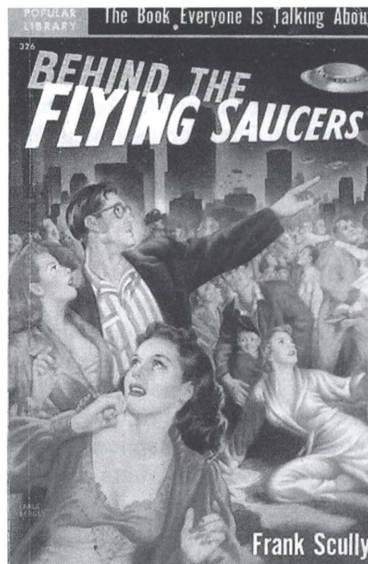
"The Flying Saucer" var den første spillefilm om flyvende tallerkener og blev samtidig den sidste film, hvor de flyvende tallerkener ikke var rumskibe udefra. Mens de senere science fiction-film bruger de fremmede som et billedligt udtryk for kommunisterne, gør "The Flying Saucer" ikke brug af den slags spidsfindigheder. Den viser meget tydeligt, at det er en russer, som stjæler en tallerken fra en videnskabsmand i Alaska.

Antallet af observationer blev færre måned for måned. I april 1950 var antallet reduceret til en tredjedel af antallet i marts, og i maj blev antallet halveret yderligere. Og nu måtte de flyvende tallerkener også overlade avisoverskrifterne til dårlige nyheder, idet det kommunistiske Nordkorea den 25. juni 1950 invaderede Sydkorea – Koreakrigen var en uhyggelig realitet. Mindre end fem år efter Anden Verdenskrig var USA krigsførende igen.

De første bøger om flyvende tallerkener

De to første bøger om flyvende tallerkener var henholdsvis en roman kaldet "The Flying Saucer" skrevet af Bernard Newman og Kenneth Arnolds lille tryksag "The Flying Saucer As I Saw It" (1950). Ingen af dem fik nogen større betydning, men det skulle de to følgende i den grad få!

I 1950 udkom Frank Scullys "Behind the Flying Saucers". Bogen blev en bestseller! Selv om bogen var rodet og elendigt skrevet, og selv om det i 1952 blev afsløret, at Scullys kilder var to garvede svindlere og løgnere, fik bogen stor betydning for ufomytens udvikling og er definitivt stamfaderen til mange af nutidens populære og sejlivede ufo-myter.

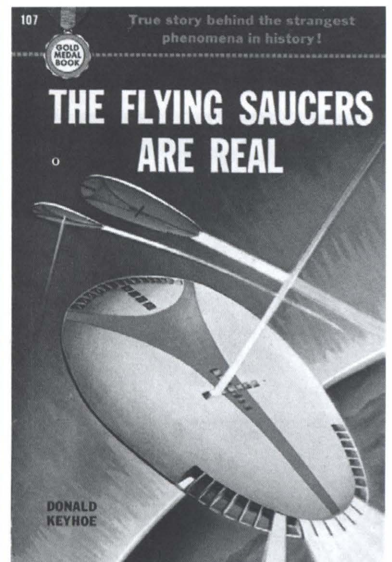
Scullys påstande var:

- Flyvevåbnet nedlagde "Project Saucer", men fortsatte undersøgelserne i det skjulte.
- Flyvende tallerkener findes og er ikke-jordiske.
- Flyvevåbnet vil benægte dette. Stol ikke på flyvevåbnet, som er utroværdigt og vil lyve for offentligheden.
- Flyvende tallerkener er havareret, og flyvevåbnet undersøger dem i al hemmelighed.
- Hvis du fortæller om nedstyrtede flyvende tallerkener, vil myndighederne stoppe dig.

Årets anden bestseller blev Donald Keyhoes bog "Flying Saucers Are Real", som var en udvidet udgave af han artikel i *True Magazine*. Keyhoe skriver bl.a.:

"Jeg tror, at rumskibe i de fleste tilfælde er svaret:

1. En anden planet har igennem mindst to århundreder haft Jorden under observation.
2. Disse observationer blev intensiveret i 1947, efter en række atomprøvesprængninger begyndte i 1945.
3. ... Det ser ikke ud til, at der umiddelbart vil blive gjort forsøg på at etablere kontakt med Jorden ... Jeg tror, at flyvevåbnet fortsat undersøger tallerkenobservationer, enten via Flyvevåbnets Materielkommando eller en anden enhed. Det er muligt, at visse talsmænd for flyvevåbnet stadig frygter, at der vil udbryde panik, hvis sandheden kommer frem via officielle kanaler. Derfor må vi forvente jævnligt at se benægtelser ..."

Modsat så meget andet, der blev skrevet i 1950 om flyvende tallerkener, virkede Keyhoes bog både ærlig og overbevisende. Rumskibshypotesen begyndte at vinde terræn.

Hollywood var endelig også ved at komme ud af starthullerne og så nu muligheden for at tjene penge på en god historie om fjender, som ikke kom fra Jorden.

I april 1951 fik filmen "The Thing" (The Thing From Another

Science fiction-gyseren "The Thing" (1951) er blevet en klassiker og genindspillet i 1982.

World) premiere med en fremmed fra det ydre rum i en central rolle. Ligesom "den røde fare" så denne trussel ud til at være ustoppelig. Et rumskib, som ligner en flyvende tallerken, er styrtet ned på Nordpolen. Et hold videnskabsmænd finder vraget og bjærger i dets nærhed et dybfrossent, fremmed væsen, der ved et uheld bliver tøet op, og så går den vilde jagt!

Når biografgængerne forlod salens mørke for at gå hjem, var de ikke i tvivl: Flyvende tallerkener er rumskibe. De kan bringe ulykker. Så pas på, næste gang du ser noget ukendt på himlen!

Ufo-myten blev solidt grundlagt i perioden 1947-1951. I løbet af blot fire år, der var præget af koldkrigsfrygt og paranoia, lykkedes det takket være et par bestsellerbøger, tusindvis af aviser og nogle spillefilm at forvandle fredelige, uidentificerede himmelfænomener til spøgelsesraketter, flyvende tallerkener og fremmede, fjendtlige rumskibe. Siden da har ufo-myten egentlig ikke ændret sig væsentligt, men er blevet holdt i live af medierne (når agurketiden begyndte), tv-serier (fx "Dark Skies", "Taken" og "X-Files" samt to X-Files spillefilm), store Hollywood-produktioner (fx "Close Encounters of the Third Kind", "Independence Day" og "Men in Black"), internettet og ikke mindst ufo-entusiaster verden over. ❑

3. og sidste del af denne artikelserie bringes i UFO-Nyt nr. 1, 2010.

Udvalgte overskrifter i amerikanske aviser januar-marts 1951

17. januar 1951: Kinesiske og nordkoreanske tropper erobrer Seoul.
14. marts 1951: FN-tropper generobrer Seoul.
29. marts 1951: Det amerikanske ægtepar Ethel og Julius Rosenberg sigtes for spionage til fordel for Sovjetunionen. Den 5. april dømmes de til døden. Jagten på kommunistiske spioner i USA begynder for alvor.

Dommedag – igen

En ny film, der får premiere fredag den 13. november, påstår, at Jorden går under den 21. december 2012 – dagen, hvor den ældgamle maya-kalender udløber. Pure opspind, lyder den videnskabelige dom. Er det ren science fiction, eller er der virkelig en fare for, at Jorden går under den 21. december 2012?

Den uhyre præcise maya-kalender udløber ved vintersolhverv den 21. december 2012, men ifølge forfatter og historiker Finn Madsen, der er ekspert i mayaernes mere end 2.000 år gamle kultur, har mayaerne aldrig forudsagt Jordens undergang.

"Filmen 2012 er vurderet ud fra de tilgængelige trailere ren og skær kommerciel spekulation. Der skal penge i kassen, og det skal der nok komme," siger Finn Madsen om dommedagsfilmen.

"Der er ingen seriøse forskere, der kan sige, at mayaerne har udtalt, at verden slutter 21. december 2012. Men den såkaldte langtidskalender slipper op på den dato. Og det betyder, at der må ske noget andet. Man kunne forestille sig, at man så fortsætter med en ny kalender, ligesom vi gør, når 2009-kalenderen udløber, og vi går over til 2010-udgaven."

Maya-eksperten venter ingen katastrofer ved kalenderens udløb. Tværtimod mener han, at mayaerne hen mod kalenderens slutning snarere ville have valgt at fejre begivenheden ved for eksempel at indvie ombygninger af templer og pyramider eller ved at opføre stentavler med herskerens portrætter og propagandaindskrifter. Sådan fejredes sædvanligvis afslutningen af en såkaldt katun, der er en periode på 20 år. Langtidskalenderens afslutning ville formentlig have afstedkommet noget tilsvarende – bare i meget større målestok. Alt dette forbliver dog spekulation, for spaniernes erobring af mayalandet omkring år 1540 bragte maya-civilisationen til grunde.

På internettet findes massevis af hjemmesider og videoer, der er af en helt anden opfattelse end Finn Madsen. De giver ligesom filmen "2012" meget dystre bud på, hvad der kommer til at ske den 21. december 2012. Flere af hjemmesiderne og videoerne kæder maya-kalenderens udløb sammen med forudsigelser af Jordens undergang, som Nostradamus, Hopi-indianere og den kinesiske orakelbog I Ching angiveligt har foretaget.

2012-teoriernes popularitet hænger ifølge Finn Madsen sammen med, at folk elsker at dyrke mystikken: "Mennesket har en tendens til ikke at ville acceptere det jordnære. Hvis man kan komme til at se syner, så prøver man på det. I vore dage hvor mængden af tilgængelig information er astronomisk, jo mere interesserede er folk blevet i mystik. Jeg holder ikke op med at investere i min pension, fordi mayakalenderen udløber 21. december 2012, og jeg hæver den heller ikke ugen før den 21. Samtidig er jeg helt sikker på, at jeg får julegaver 3 dage senere." ❑

lkmh

Kilde:
Videnskab.dk

Sådan ser Jordens undergang ud i filmen 2012. Her er det Los Angeles, der skrider ud i Stillehavet. (Foto: Sony Pictures)

Fri-energi og evighedsmaskiner

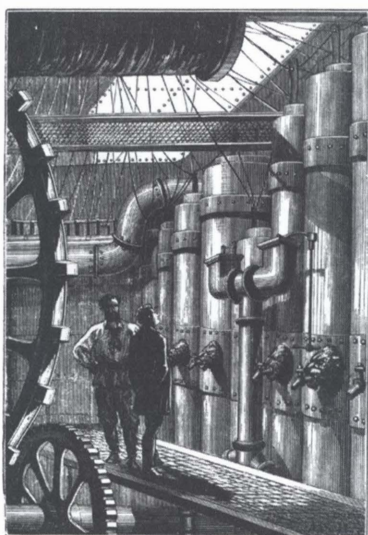
Ideen om maskiner, der kan producere uanede mængder af energi ud af intet, dukker jævnligt op i forbindelse med ufo-spørgsmålet.

AF PEDER SCHULTZ

Det er svært at sige, hvem der opfandt begrebet frienergi – den tanke, at det er muligt at fremstille en maskine, der kan producere endeløs energi uden at forbruge ressourcer. Måske blev det opfundet af science fiction-forfatteren Jules Verne.

I romanen "En verdensomsejling under havet" beskriver Jules Verne en ubåd, "Nautilus", som kan trække ubegrænsede mængder elektricitet ud af havvandet.

Frienergi-maskiner kaldes populært "evighedsmaskiner" eller "evighedsmotorer", men de, der beskæftiger sig med denne "teknologi", insisterer på at bruge terminologien "frienergi". I dag bliver konceptet jævnligt nævnt i forbindelse med ufoer. Man har således foreslået, at ufoer er rumskibe, der drives af sådanne frienergi-generatorer. Nogle selvudnævnte eksperter på ufo-området har også syslet med at bygge sådanne maskiner, og de har i nogle tilfælde forsøgt at indgive patent på deres opfindelser.

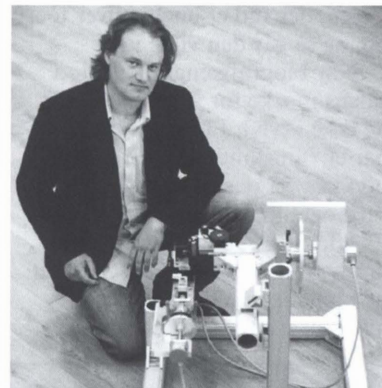
Under Anden Verdenskrig fik det engelske flyvevåben fremlagt planer fra en håbefuld opfinder til en slags superhelikopter drevet af en "evighedsmotor". Luftfartøjet skulle løfte antiluftværnskanoner højt op i luften og blive hængende der så længe, som man ønskede. Opfindere af evighedsmotorer, dødsstråler og andre fantastiske ting har en lang tradition for at løbe militæret på dørene med deres ideer i håb om at få dem realiseret.

Med den moderne ufologis opståen i 1947 fandt ideen om frienergi en niche her. De ufologer, der gjorde sig til fortalere for teorien om ufoer som interstellare rumskibe, stod med en del svære spørgsmål. Et af dem var, hvordan det var muligt at frembringe de enorme mængder energi, som sådanne rejser ville kræve. Her greb mange tilbage til konceptet om frienergi. Fortalere for interstellar rumfart foreslog således fremdriftssystemer, som fik energi direkte fra rummets vakuum.

I det lange løb er det dog et spørgsmål, om introduktionen af frienergi ikke har svækket hypotesen om interstellare rejser. Mange ser det som en alt for let måde at komme uden om et fundamentalt spørgsmål.

Et af de seneste forsøg på at reintroducere hele konceptet om frienergi fandt sted i 2006, da ireren Sean McCarthy indrykkede en helsidesannonce i "The Economist". I annoncen udfordrer McCarthy den etablerede videnskab til at teste hans frienergi-generator. McCarthy ejer et lille elektronikfirma, som angiveligt faldt over konceptet ved et tilfælde, da man arbejdede på en energikilde til et lukket tv-netværk. Maskinen skal kunne producere energi, ved at den frembringer tre gange mere elektricitet, end den forbruger. Hvad der nøjagtigt sker, er uklart; men McCarthy hævder, at målingerne af input og output taler for sig selv.

Tilhængerne af frienergi udgør i dag nærmest en slags kult. Når man spørger dem, hvorfor frienergi ikke for længst har afløst de eksisterende ressourceforbrugende og forurenende energikilder, henviser de til konspirationsteorier. De hævder, at de modarbejdes af store firmaer, hvis økonomi er baseret på fossile brændstoffer og atomkraft. Nogle hævder, at de eksisterende energiselskaber systematisk opkøber alle patenter på området for blot at lade dem samle støv i et arkiv.

Opfinderen Sean McCarthy.

Den etablerede videnskab afviser blankt konceptet om frienergi, da det strider imod fysikkens love, nærmere bestemt Den Første Termodynamiske Lov. Ifølge Første Termodynamiske Lov er mængden af energi i universet konstant. Energi kan hverken skabes eller tilintetgøres. Energi kan kun ændres fra en form til en anden. En generator må altså forbruge en eller anden form for ressource for at frembringe fx elektricitet.

Nu er det sådan, at nogle opfindere af frienergi-maskiner angiver et allesteds tilstedeværende felt – oftest Jordens magnetfelt – som en energikilde for deres maskiner. Men et statisk felt, sådan som Jordens magnetfelt, kan ikke udgøre det for en energikilde. Det er fysisk umuligt at udvinde energi fra et statisk felt.

Det er altså ikke multinationale energikoncerner, der hindrer udbredelsen af frienergi, men naturlovene. Det er nok alligevel til at forudse, at drømmen om frienergi vil fortsætte med at dukke op under forskellige former i fremtiden. ❑

Kilder:

Mysteries, Vol. 4, 2006, side 22
Ronald D. Story: *The Encyclopedia of Extraterrestrial Encounters*, New American Library 2001
Diverse artikler

Et rumfarts- og ufo-cirkus

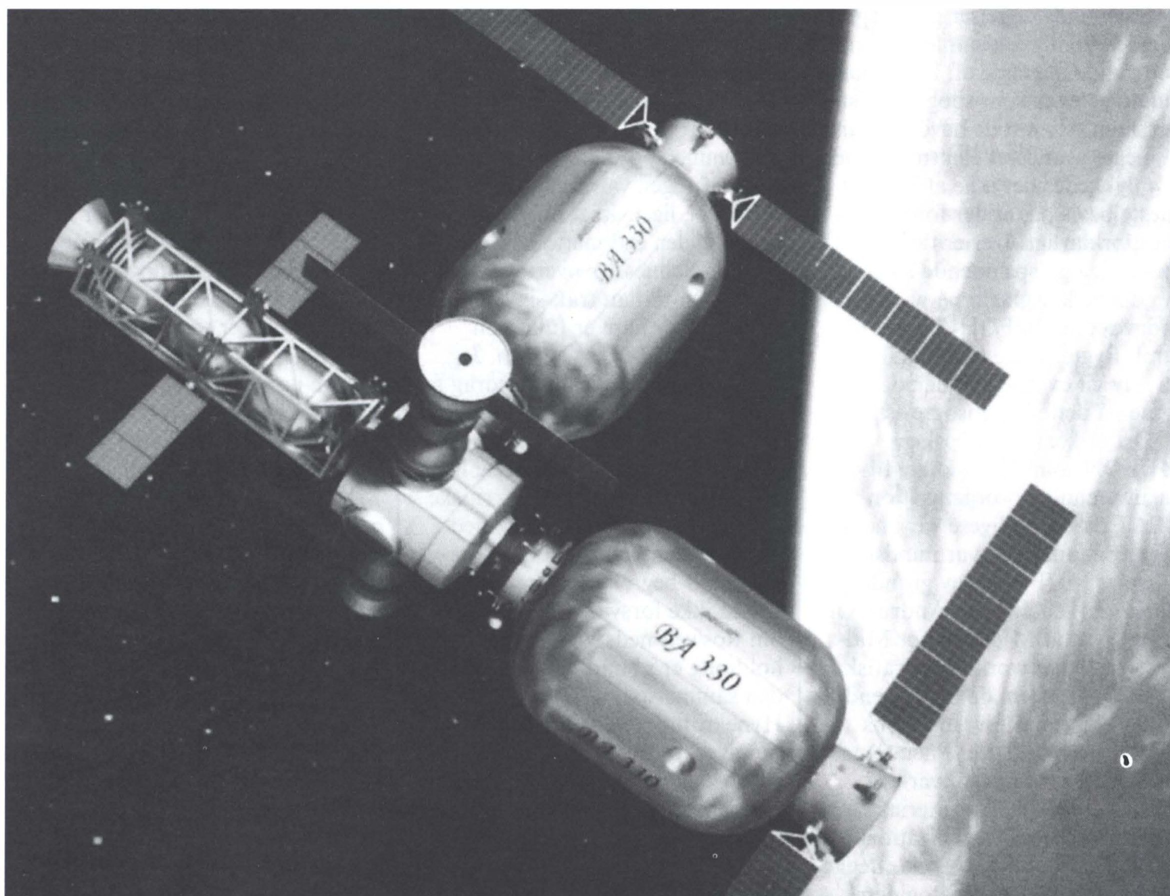
Bigelow Aerospace er grundlagt af Las Vegas-ejendomsmillionæren Robert Bigelow, som har skabt sig en formue med en kæde af "budget suite" hoteller. Bigelow Aerospace følger en helt anden kurs end andre selskaber, der beskæftiger sig med kommercielle rumprojekter. Firmaet har en dristig plan om at opsende en oppustelig rumstation som mål for rumturister i 2012.

AF ROBERT SHEAFFER

Selskabets plan er at give velbeslåede turister mulighed for et fire ugers ophold i rumstationen for 15 millioner dollars. Men til forskel fra andre rumfartsforetagender, hvis planer aldrig forlader tegnebrættet, har Bigelow Aerospace allerede med succes opsendt to prototype-moduler med russiske raketter: Genesis I i 2006 og Genesis II i 2007. Det var oppustelige moduler med avancerede kameraer og elektronisk udstyr, som skulle vise mulighederne med denne enestående og uprøvede metode. I skrivende stund er begge moduler stadig i kredsløb og sender fortsat data ned til Jorden. Bigelow fik i 2006 Aerospace Innovator Award af Arthur C. Clarke Foundation.

Men der er et emne med forbindelse til rumforskningen, som optager hr. Bigelow, et emne, han mener, at han er nødt til tage fat i, selv om omkostningerne kan blive store ved at ansætte de bedste rådgivere: ufoer. Det står ikke klart, om han frygter, at ufoer vil støde sammen med hans fremtidige rumhotelkæde, eller om han tror, at ufoer bruger et hemmeligt fremdriftsmiddel eller antityngdeenergi, som hans ingeniører en dag bliver i stand til at bruge. Hvad end grunden er, har Bigelow kontaktet MUFON, den største ufo-organisation i USA, og sat en stor sum penge i udsigt, hvis han kan få førstehåndsoplysninger om ufoer. Rent faktisk antyder den garvede ufo-aktivist Ed Komarek, at Bigelows mål er ikke mindre end at "genudnytte alien teknologi".

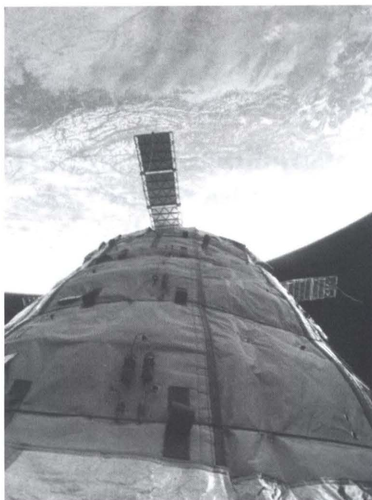
Bigelow har en lang historie bag sig, når det drejer sig om ufoer og "det paranormale". Han var hovedsponsor for det Las Vegas-basede National Institute for Discovery Sciences (NIDS), fra organisationen blev grundlagt i 1995, til den blev inaktiv i 2004. NIDS' hjemmeside findes stadig (www.nidsci.org), men den er ikke blevet opdateret siden 2004. Hjemmesiden omtaler en del ufo-undersøgelser, formodede kvægmishandlinger og andre mere eller mindre fantastiske ting. Det bedst kendte og mest kontroversielle project under NIDS var købet af en kvægfarm i

Bigelow Aerospace har planer om at opsende en oppustelig rumstation som mål for rumturister i 2012. (Tegning: Bigelow Aerospace)

▶

Udefra

Bigelow Aerospace har allerede med succes opsendt to prototype-moduler: Genesis I og Genesis II. Se mere på www.bigelowaerospace.com. (Foto: Bigelow Aerospace)

Utah, der formodentlig var plaget af spøgelser og beskrevet som et "Hyperdimensionalt Port-Område" eller "Stargate". Man sagde, at kvægfarmen var hjemsøgt af et fremmed eller paranormalt væsen, som kunne skifte form og kendt som "Skinwalker" – et navn, der stammer fra de indfødte amerikaneres legender og meget lig med de europæiske legender om varulve.

Forskere fra NIDS begyndte at foretage undersøgelser på kvægfarmen i 1996. De indsamlede en imponerende mængde af, hvad man kunne betegne som spøgelseshistorier, men selv om de havde adgang til meget avanceret elektronisk udstyr, lykkedes det ikke at finde et eneste bevis på, at der foregik noget uforklarligt. Der er flere vilde påstande og "spændende" historier om denne kvægfarm på www.aliendave.com/UUFOH_TheRanch.html. Rygterne siger, at MUFON nu selv vil overtage undersøgelserne på dette "hjemsøgte" sted.

Det er korrekt at beskrive MUFON som "den største tilbageværende ufo-organisation i USA", da der tidligere var andre organisationer, der var mindst lige så store. MUFON blev grundlagt i Illinois i 1969 af Walt Andrus. Oprindeligt stod MUFON for Midwest UFO Network. Geografisk lå MUFON mellem de bedre kendte rivaler National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), med hovedkvarter i Washington, D.C., og Aerial Phenomena Research Organization (APRO) i Tucson, Arizona. Begge ufo-organisationer foretog deres egne vidtstrakte undersøgelser og havde tilknyttet "videnskabelige konsulenter", så organisationerne kunne være repræsenteret mere eller mindre over alt. Andrus var oprindeligt tilknyttet APRO, men ragede uklar med organisationens ledelse, Coral og Jim Lorenzen, og startede sin egen organisation. Med rivalernes død i hhv. 1988 og 1986 blev MUFON "the last man standing". Man omdøbte sig selv og tog navnet Mutual UFO Network og overtog mange af de hensygnende organisationers mest aktive og værdifulde medlemmer.

Walt Andrus blev ved roret hos MUFON, til han trak sig tilbage i 2000. Jeg mødte Andrus på National UFO Conference i Phoenix i 1984. Han var en ilter herre, som viste sig at være ligeglad med den uvished, der var omkring ufoer, og han havde svært ved at tolerere nogen form for skepsis. Han beskrev min skeptiske bog *The UFO Verdict* fra 1981 som "en fornærmelse mod læsernes intelligens". Gennem årene med Andrus ved roret, sparkede MUFON en del af sine mest fremtrædende undersøgere ud med en beskyldning om, at de var alt for kritiske over for bestemte ufo-tilfælde eller andet, som Andrus havde besluttet sig for at forsvare – mest kendt er nok Ed Walters' absurde og meget lidt overbevisende fup-ufofotos fra Gulf Breeze i Florida. Andrus mente sandsynligves, at omtalen af Gulf Breeze billederne kunne hjælpe MUFON med at få flere medlemmer, og at enhver form for kritik af sagen var uvelkommen hos MUFON, ligegyldigt hvor grundig og saglig den end måtte være.

John Schuessler overtog MUFON, til han trak sig tilbage i 2006. Efter ham er fulgt den meget yngre James Carrion. Jeg hørte Carrion holde et foredrag for Mensa i Denver sidste år og talte med ham bagefter. Han er noget mere forsigtig end Andrus og ikke så fjendligt stemt over for kritiske spørgsmål. Carrion indrømmede, at der var en del usikkerhed omkring ufo-begrebet, og han ville endda ikke forsvare påstandene om Roswell-nedstyrtningen. Hans holdning er i bund og grund den samme som afdøde J. Allen Hyneks, tidligere videnskabelig rådgiver for det amerikanske flyvevåbens Project Blue Book: Han er overbevist om, at ufoer repræsenterer noget ukendt og betydningsfuldt, men vil ikke påstå, at han ved, hvad det er.

Da MUFON blev en national organisation (nu med hovedkvarter i Colorado), ansatte man lokale direktører, underdirektører og undersøgere samt etablerede lokale grupper, der skulle stå for foredrag og møder. Kast en dartpil mod et kort over USA, og uanset hvor den rammer, vil MUFON have en person, som er ansvarlig for at undersøge ufo-rapporter på den pågældende lokalitet.

Selv om MUFON tilsyneladende virker stor, er organisationen meget smal. Med 2.500 medlemmer spredt ud over hele nationen, betyder det, at der i gennemsnit pr. stat blot er omkring 50 medlemmer, hvoraf de fleste ikke gør andet end at modtage MUFON's udgivelser. I realiteten udfører 80 til 90 % af medlemmerne i en frivillig organisation intet eller meget lidt nyttigt arbejde, hvilket viser, hvor dårligt organiseret ufologien egentlig er.

Det er lige netop den form for "frivillig organisation", som Bigelow forsøger at ændre. Bigelows forslag er, at man gør MUFON's undersøgelser mere effektive, så man bliver hurtigere til at rykke ud til en påstået ufo-observation. Ifølge aftalen mellem Bigelow Aerospace Advanced Space Studies (BAASS) og MUFON skal der oprettes et "Star Team Impact Project" (SIP), som i første omgang skal fungere i en periode på fem måneder til et år, med mulighed for en forlængelse med endnu et år.

Undersøgelserne vil blive begrænset til sager, hvor der er fysiske spor efter en indrapporteret ufo, eller hvor der angiveligt er set "levende væsener", eller hvor det siges, der er sket "markante ændringer". "Lys set på himlen" er ikke nok til at sætte en undersøgelse i gang, en beslutning som Hynek helt sikkert ville have været enig i. Alle, der allerede er MUFON-rapportoptager, kan ansøge om en stilling hos SIP, selv om nye eller uerfarne rapportoptagere forventes at vise deres evner ved at foretage undersøgelser af ukomplicerede ufo-observationer, før de arbejder sig op i SIP's hierarki.

Dertil kommer, at Bigelow er ved at have kontakt med 50 videnskabsmænd, som, han forventer, er klar til at rykke ud inden for 24 timer, efter et vigtigt ufo-tilfælde har fundet sted, og foretage de nødvendige undersøgelser af det,

som SIP's rapportoptagere har indsamlet. Forskernes transportudgifter bliver dækket, ligesom der udbetales 100 dollars for hver dag, undersøgelserne står på. Der er bonus o.lign. til dem, der yder en ekstra indsats. Resultaterne af SIP's første få måneders undersøgelser vil efter planen blive fremlagt på MUFON's årlige kongres i Denver i august 2009.

Mens Bigelow og MUFON ikke er i tvivl om, at de opnår gode resultater, måske endda dramatiske gennembrud i udforskningen af ufoer i nærmeste fremtid, er dette "Stjernehold" imidlertid ikke det første forsøg med organiseret ufologi og oprettelse af et "udrykningshold", som hurtigt skal kunne undersøge rapporter. I en artikel i *Playboy* (december 1967) foreslog Hynek oprettelsen af (og realiserede senere) en landsdækkende gratis ufo-hotline, som var "bemandet 24 timer i døgnet med kompetente undersøgere, som kan skelne sande ufo-rapporter fra falske ... Hvis rapporten stemmer overens med visse fastsatte kriterier, kontakter hovedkvarteret det lokale politi, som så skynder sig ud til stedet." Hynek forklarede, hvordan han forventede sikre og uigendrivelige ufo-data "inden for et år efter starten på et sådant no-nonsense program". Men i et øjeblik af måske overophedet optimisme, tilføjede Hynek:

"Hvis dette initiativ bliver udført helt korrekt og i et helt år ikke bidrager med noget brugbart, har det i sig selv stor negativ betydning. Så kan vi vende tilbage til tiden før ufoernes indtog og afvise det hele med en let trækken på skulderne og sige 'Der har nok bare været en virus på spil.'"

I et interview i *Saga UFO Report* (august 1976), forklarede Hynek, hvordan hans nationale hotline fungerede:

"FBI bragte en af mine artikler i deres månedlige tidsskrift (februar 1975). Vi gav dem det specielle, gratis telefonnummer, som man kan ringe til døgnets 24 timer, syv dage om ugen. Hver eneste nat modtog vi mindst ét opkald ... vi kontaktede en af vores 300 regionale repræsentanter, og de interviewede vidnerne. Geigertællere, jordbundsprøver, fysiologiske effekter osv. var alle en del af undersøgelserne."

Hynek gav ingen forklaring på, hvorfor han ikke havde droppet ufoerne, som han tidligere havde sagt, at han ville, hvis undersøgelserne ikke gav et brugbart resultet i løbet af et år.

Der er i tidens løb blevet gjort andre lignende forsøg på at fange ufoer. Peter Davenports National UFO Reporting Center har indsamlet ufo-rapporter på centerets telefonhotline siden 1974, mange med hjælp fra ordensmagten og andre tjenester. Alligevel har man endnu ikke fundet det endelige bevis på ufoernes eksistens. I 1977 oprettede det franske CNES, Frankrigs svar på NASA, organisationen GEPAN, som officielt skulle tage sig af undersøgelsen af ufo-rapporter. Her lykkedes det heller ikke at finde noget virkeligt overbevisende, og CNES stoppede med ufo-forskningen i 2004. Sidst i 1990'erne, da Mexico City ifølge to nyhedsrapporter blev oversvømmet af en ufo-bølge, dannede den mexicanske ufolog og tv-personlighed Jaime Mausson organisationen Los Vigilantes, som skulle være klar til at reagere hurtigt på ufo-rapporter med kameraer. De opnåede aldrig at finde noget af betydning, så vidt jeg ved.

Bigelow og MUFON forventer åbenbart, at deres "hurtige udrykningshold" vil være noget mere succesfuldt end de andres. Jeg kan dog ikke se nogen grund til, at de skulle have mere held, end de andre, som tappert forfulgte ufolygtemanden. ❑

Kilde:

Skeptical Inquirer, vol. 33, nr. 4, juli/august 2009

Oversættelse: *for & kmh*

Robert Sheaffers klumme "Psychic Vibrations" har været en fast del af Skeptical Inquirer gennem de seneste 30 år. Han har skrevet bogen *UFO Sightings: The Evidence* (Prometheus 1998). Han bor nær San Diego i Californien, hvor han tilbringer sin tid med amatørastronomi, skrivning og sang i lokale operaproduktioner. Hans hjemmeside hedder www.debunker.com.

Nye planeter

Den 19. oktober 2009 meddelte europæiske astronomer, at 32 nye exoplaneter var opdaget. Siden 1995 er det lykkedes at finde i alt 400 planeter, der kredser om andre stjerner end Solen – såkaldte exoplaneter.

De 32 seneste exoplaneter er fundet ved hjælp af det ultrapræcise HARPS-instrument, der er monteret på det Europæiske Syd Observatoriums 3,6 meter teleskop i Chile. HARPS finder exoplaneter ved at registrere den svage rokkebevægelse, som stjernerne foretager, fordi planeternes tyngdekraft trækker i dem. HARPS har især udmærket sig ved at finde exoplaneter, der kun er få gange tungere end vores egen planet, Jorden.

Astronomerne bag HARPS fortsætter jagten – ikke mindst for at finde en planet, der minder så meget om Jorden, at liv måske kan eksistere her. ❑

/kmh

Kilde:

Videnskab.dk m.fl.

En kunstners fremstilling af et af de nyopdagede planetsystemer, Gliese 667. (Tegning: ESO/L. Calçada)

Ufoer og videnskabelig selvforståelse

Der er flere gange fremsat krav om, at videnskaben skal beskæftige sig med ufo-spørgsmålet. Men hvordan harmonerer et sådant krav med den måde, videnskaben definerer sig selv på?

AF PEDER SCHULTZ

For at forstå den moderne naturvidenskab må man gå tilbage til dens rødder i 1600-tallet. På det tidspunkt begyndte den moderne naturvidenskab så småt at udskille sig fra naturfilosofien.

Naturfilosofien i 1600-tallet er en mærkelig størrelse for det moderne menneske. Naturfilosofferne på den tid skrev bøger, hvor man blandt andet kunne læse, at harer kunne skifte køn, at pelikaner ernærede deres unger ved at lade ungerne drikke blod fra deres bryst, og at jern øjeblikkeligt blev magnetisk, når man berørte det med en diamant.

Grunden til, at sådanne skrøner kunne havne i bøger om naturen, var, at de fleste naturfilosoffer blot så det som deres opgave at nedfælde og videregive, hvad de havde hørt fra anden og tredje hånd. At forholde sig kritisk til sine kilder var ukendt for disse lærde – lige så ukendt var den tanke, at man kunne forsøge at efterprøve påstandene på egen hånd.

I år 1600 udgav den engelske læge William Gilbert (1544-1603) en bog med titlen "De magnete ("om magneten"). Bogen var nyskabende ved, at Gilbert refererer til konkrete eksperimenter og ikke kun til tankeeksperimenter som hos naturfilosofferne. Således kunne Gilbert aflive den århundredgamle påstand om, at diamanter magnetiserer jern. Gilbert havde med 75 forskellige diamanter forsøgt at magnetisere jern – uden held.

Evangelista Torricelli (1608-1647).

I løbet af det næste århundrede demonstrerede den nye eksperimentalvidenskab sin gennemslagskraft ved at besvare spørgsmål om naturen, som i nogle tilfælde havde været diskuteret i over tusinde år, fx eksistensen af vakuum. Naturfilosoffer havde siden antikken diskuteret, hvorvidt vakuum rent faktisk kan eksistere, eller om naturen har en indbygget "modvilje" mod vakuum (horror vacui).

Naturforskeren Evangelista Torricelli udførte et forholdsvis enkelt eksperiment, hvor kernen var et glasrør, som var forseglet i den ene ende og fyldt med kviksølv. Det lykkedes ham at frembringe et vakuum i den forseglede ende af røret. Naturvidenskaben havde vist sin gennemslagskraft ved aktivt at "udfordre naturen i stedet for kun at drøfte den".

Som det er med alt nyt, blev den gryende naturvidenskab angrebet fra alle sider. Den mest sejlivede kritik var den, at man igennem eksperimenter kun fik information om de instrumenter, der blev anvendt – og ikke om naturen selv. Endnu i dag er der videnskabsteoretikere, som mener, at kvantefysikere i nogle former for eksperimenter i virkeligheden kun høster data om forsøgsopstillingen; og ikke om de fænomener de forsøger at studere.

Det blev dog relativt hurtigt klart for de forskellige regeringer, at naturvidenskaben kunne give et enormt bidrag til den teknologiske udvikling – og dermed også til den økonomiske udvikling. Man begyndte at stimulere forskningen ved blandt andet at indføre patentsystemet, som for en periode gav forskere eneret på udnyttelsen af ny viden. England vedtog en lovgivning om patenter i 1623, og de andre europæiske lande fulgte langsomt efter. Et andet tiltag var oprettelsen af videnskabelige akademier, som skulle forsøge at koordinere forskningen inden for de forskellige grene.

En naturlig følge af denne udvikling var også, at man opstillede krav til forskningsmetoderne, så man kunne skelne mellem gyldige og ugyldige eksperimenter og teorier.

Et gyldigt eksperiment kræver, at man først opstiller en hypotese – et spørgsmål til naturen. I Torricellis tilfælde var spørgsmålet, om et vakuum kan eksistere. Derefter opstilles der et eksperiment, som kan be- eller afkræfte spørgsmålet. Når man så har svaret, kan en videregående teori omkring fænomenets betydning opstilles.

Der gælder det særlige krav til selve eksperimentet, at det uden problemer skal kunne kopieres af andre forskere inden for samme område. Hvis fx en fysiker publicerer et eksperiment, og andre fysikere ikke kan kopiere eksperimentet – eller de får et andet resultat – så vil eksperimentet ikke blive godtaget i det videnskabelige miljø. Den pågældende forsker vil i bedste fald blive beskyldt for at have sjusket med beskrivelsen af eksperimentet – i værste fald blive beskyldt for at være en svindler.

Inden for nogle grene af moderne videnskab, som teoretisk fysik, opererer man med tankeeksperimenter. I sådanne eksperimenter er den afgørende faktor, at det matematiske grundlag er i orden, ellers vil en forsker på dette område blive udsat for en lignende, knusende kritik.

De første naturvidenskabelige forskere var forholdsvis velha-

vende. Det var personer, som selv finansierede deres forskning. Det var derfor ikke nødvendigvis en katastrofe at begå enkelte fejl. Moderne forskere er stort set alle ansatte ved universiteter, private virksomheder, militæret etc. De er afhængige af bevillinger, og derfor også sårbare overfor blot en enkelt gang at blive beskyldt for videnskabelig uredelighed. I kampen om bevillingerne vil nogle forskere undertiden bruge alt, hvad der på nogen måde kan undergrave andre forskeres troværdighed. Dette inkluderer også, at en forsker har beskæftiget sig med mere usædvanlige og mystiske ting. Et konkret eksempel på dette er fysikeren Steven Jones og hans rolle i forskning omkring kold fusion og konspirationsteorier.

Fusion er den proces, som giver solen og stjernerne deres energi. De enorme temperaturer, som en stjernes tyngdekraft frembringer i dens indre, får brintatomer til at smelte sammen, hvorved der afgives en meget stor mængde energi. Siden halvtredserne har videnskabsmænd arbejdet på at fremstille en reaktor, som kan kopiere denne proces. Man forsøger at opnå de ekstremt høje temperaturer ved enten at fortætte brintforbindelser, som deuterium, i meget kraftige magnetfelter, eller ved at beskyde små, frosne brintpiller med ekstremt kraftige lasere.

I slutningen af firserne havde fusionsforskning udviklet sig til et omfattende forskningsområde. Flere lande afsatte hvert år et større millionbeløb, og for flere hundrede forskere var højtemperaturfusion blevet en karrierevej. Men inden for dette miljø var der også en outsider, nemlig fysikeren Steven Jones fra Brigham Young University. Han var fortaler for fusionsforskning ved almindelig stuetemperatur, populært kaldet "kold fusion". Men eftersom alle andre fysikere anså kold fusion for at høre hjemme i samme kategori som tidsrejser og teleportation, havde man valgt at fryse ham ud af det etablerede miljø.

Dette ændrede sig så den 23. marts 1989, da kemikerne Martin Fleischmann og Stanley Pons fra University of Utah bekendtgjorde, at de havde opnået kold fusion – og det endda ved et ret simpelt eksperiment.

Fleischmanns og Pons' eksperiment byggede på den kendsgerning, at stoffet palladium kan optage store mængder brint. Dette giver en meget interessant blanding af meget tunge og meget lette atomer, idet et palladium-atom er over hundrede gange tungere end et brintatom.

De to kemikere havde derfor stillet sig det spørgsmål, hvad der ville ske, hvis man sendte strøm igennem en palladiumstav, som var mættet med brint, så atomerne ville begynde at vibrere. Ville det være muligt, at to af de tunge palladiumatomer kunne skubbe to af de lette brintatomer så hårdt imod hinanden, at de smeltede sammen? De to kemikeres svar var "ja"! Der blev frembragt energi, og forsøget var kulmineret i en eksplosion i den beholder, hvor staven var anbragt.

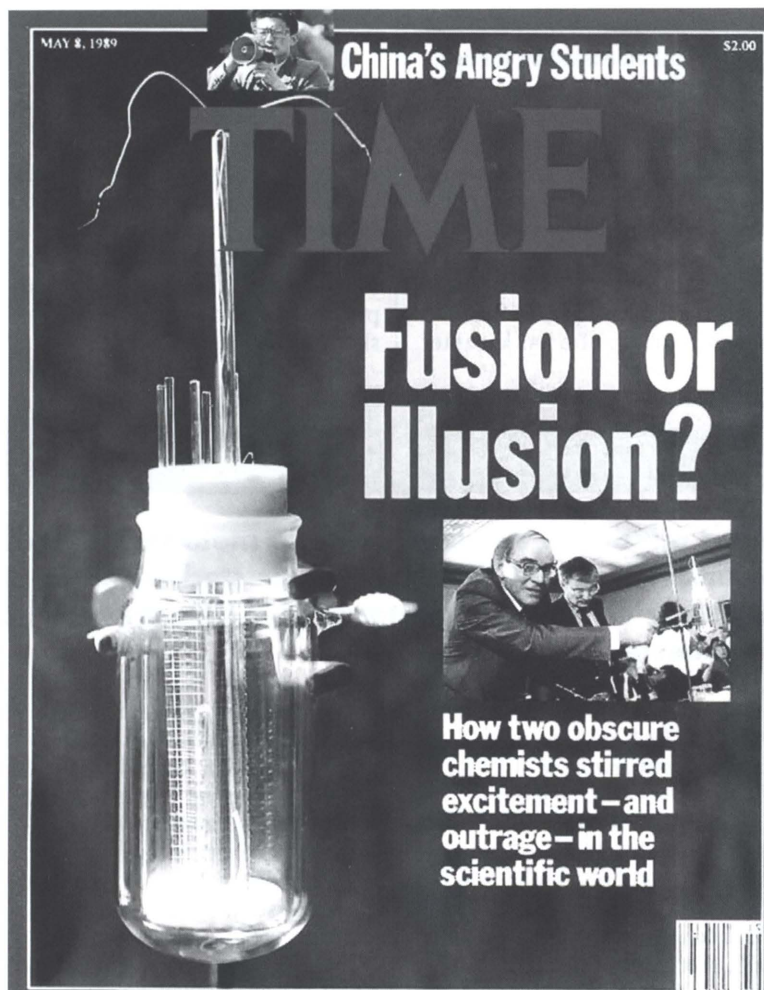
Steven Jones bakkede straks op om de to kemikere. Andre fysikere var fra begyndelsen kritiske. De påpegede, at Fleischmann og Pons ikke var fysikere, og at det var kritisabelt, at de kun havde udført eksperimentet én gang, inden de gik til offentligheden.

I de kommende måneder blev kritikken stadigt voldsommere, efterhånden som det ene laboratorium efter det andet meddelte, at man ikke kunne kopiere eksperimentet. De tre fortalere for kold fusion – Fleischmann, Pons og Jones – blev beskyldt for at have bragt et usagligt skær over fusionsforskningen, og dermed også for at have bragt de høje statslige bevillinger til dette forskningsområde i fare.

Da Fleischmann og Pons så heller ikke selv kunne gentage forsøget med det samme resultat, blev de direkte beskyldt for svindel. Jones blev beskyldt for, i sin naivitet, at have været alt for hurtig til at bakke op om et bedrageri. Fleischmann og Pons måtte forlade deres universitet, og Jones stod endnu mere isoleret end før.

Men Steven Jones havde stadig ikke mistet lysten til at beskæftige sig med det mere usædvanlige. Han publicerede et studie, som var et forsøg på at bevise, at Jesus havde besøgt maya-indianerne i Sydamerika i tiden før Colombus. Studiet byggede på den kendsgerning, at nogle maya-guder er afbildet med sår i håndfladen på en måde, som associeres med de sår, Kristus fik ved korsfæstelsen.

Jones' kolleger kritiserede dette

▶

studie for at være bizart og afsporet. Men i flere kredse, som beskæftiger sig med det mystiske og eksotiske, begyndte Steven Jones at få en heltestatus som en person, der turde udfordre den etablerede videnskabs snæversyn.

Alt dette kulminerede i 2006, hvor Jones offentliggjorde et studie, der hævdede, at Tvillingtårnene under angrebet den 11. september 2001 ikke kollapsede på grund af flyene, der ramte dem. Ifølge Jones var det omhyggeligt anbragte sprængladninger, der fik tårnene til at styrte sammen på den specielle måde, som de gjorde. Denne gang var bølgen af kritik overvældende. Politikere forlangte en kritisk gennemgang af Jones' arbejde. Sågar udsendte hans eget universitet en pressemeddelelse, hvor man tog afstand fra Jones' studie. Men der var også læserbreve fra private personer, der hyldede Jones som en helt, der turde sætte sig op imod politikernes forsøg på at skjule sandheden. Til slut valgte Jones dog at trække sit studie tilbage og mere eller mindre selv erklære det for uvidenskabeligt.

Og hvad har alt dette så med ufo-spørgsmålet at gøre? Det kan fortælle os, hvordan man skal henvende sig til videnskaben for at få den til at beskæftige sig med ufo-spørgsmålet.

Skal man satse på outsiderne, som fx Steven Jones? De er trods alt mere åbne over for det mystiske og usædvanlige. Men svaret må alligevel blive et klart nej! Årsagen er den, at den forskning, som sådanne outsidere i forskningsmiljøet bedriver, ofte har karakter

af amatørforskning. Det er ofte noget, som de beskæftiger sig med i den fritid, de har fra deres forpligtelser som undervisere på deres universiteter. Det økonomiske grundlag bliver dermed spinkelt, og det går ud over kvaliteten.

I Jones' studie af Tvillingtårnenes kollaps er der meget alvorlige fejl, hvor han beskæftiger sig med nedrivning af bygninger igennem kontrollerede sprængninger. Studiet burde naturligvis være skrevet med assistance fra en ekspert på dette område – men det har der ikke været ressourcer til.

Fleischmann og Pons finansierede delvist også selv deres forsøg med kold fusion. Havde det været et officielt forskningsprogram, så var man aldrig gået til pressen efter kun et enkelt forsøg – sådan som de to kemikere så sig nødsaget til. Så ville yderligere eksperimenter have bevist, at der var tale om en kemisk proces, og ikke kold fusion, og hele skandalen var blevet undgået.

Ufologien skal altså henvende sig til det etablerede forskermiljø; og til det formål nytter det ikke, at man bliver ved med blot at kræve, at man "tager ufoer alvorligt". Det er alt for bredt defineret, idet det ikke er klart, hvilken gren (fysik, biologi etc.) af videnskaben, det er henvendt til. Det må være langt mere specifikt defineret.

Eftersom naturvidenskabelig forskning generelt tager sin begyndelse med en hypotese, et spørgsmål, så må ufologien også henvende sig med en serie klare og afgrænsede spørgsmål.

Fremtiden for ufo-forskningen er altså at opdele ufo-spørgsmålet i en række simple hypoteser, som er "spiselige" for den etablerede forskning. Dette er på ingen måde et umuligt projekt. Det er kun omkring 50 år siden, at videnskaben afviste kuglelyn som værende ren fantasi. I dag er fænomenet anerkendt og genstand for forskning på højt niveau. Det kan gå på samme måde med ufo-spørgsmålet, hvis det omformuleres og præsenteres på den rigtige måde. ❑

Kilder:

Charles Seife: *Sun in a Bottle – The Strange History of Fusion and the Science of Wishful Thinking*, Viking Adult 2008

Tankens magt – Vestens idehistorie, redaktion: Hans Siggaard Jensen, Ole Knudsen og Frederik Stjernfelt, Lindhardt og Ringhof 2006, 3 bind

Diverse artikler

Hvad har 60 års ufo-forskning betydet?

"Med mindre vi udvikler helt nye metoder til studiet af ufo-observationer og under hvilke forhold, de finder sted, vil vi se, at ufo-rapporterne de næste 30 år vil blive en gentagelse af den ørkenvandring og de frustrationer, de seneste 30 år har været."

AF TIM PRINTY

Sådan skrev Allan Hendry i 1979 i sin bog *The UFO Handbook – A Guide to Investigating, Evaluating and Reporting UFO Sightings.*

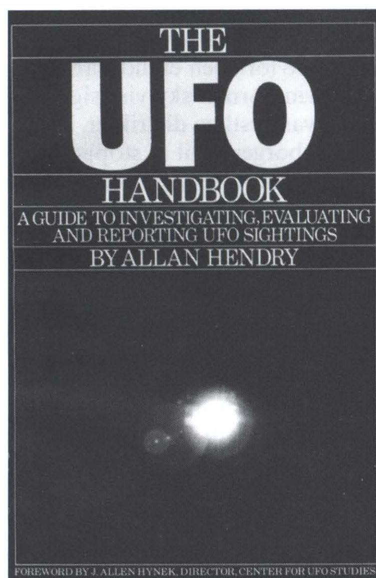
Det er interessant, at vi netop har passeret den 30 års milepæl, som Allan Hendry omtalte i sin bog. Som han forudsagde, er der ikke i den forløbne tid, dvs. siden 1979, sket fremskridt inden for ufologien. Ufologerne indsamler stadig ufo-rapporter og konkluderer, at ufoerne må være en slags fartøjer under "intelligent kontrol". Selv om de aldrig fortæller, "hvem" der kontrollerer disse "fartøjer", er det underforstået, at det er ikke-jordiske rumskibe. Hvad har ufologien gjort for at bevise, at det er sandt?

Peter A. Sturrock – britisk forsker og tidl. professor i anvendt fysik på Stanford University – mener, at bevismaterialet kan blive bedre, så i 1998 bad han nogle videnskabsmænd om at gennemgå det bedste materiale indsamlet gennem de første 50 år af ufologiens historie.

Til sin store bestyrtelse opdagede Sturrock, at videnskabsfolkene ikke var imponerede over dataenes kvalitet. Panelet skrev faktisk, at der stadig ikke var bevis på noget særligt i disse rapporter og foreslog derfor

andre muligheder. I deres kritik var der blandt andet bemærkninger om, at de løbende undersøgelser lider under en meget lav standard i forskningen. De bemærkede også, at rapportoptagerne var nødt til også at se objektivt på de modstridende hypoteser.

Sturrock fremhævede, at panelet mente, at Condon havde været lidt for hurtig, da han hævdede, at videnskaben ikke kunne få noget fornuftigt ud af at studere ufoer. Det var i bedste fald en falsk sejr. Panelet var enig med Condon i, at man ikke rent videnskabeligt havde fået noget ud af at studere ufoer, hvilket er det vigtigste her.

De seneste 30 års ufologi har spildt meget tid på at jagte konspirationer. Det er stort set de samme konspirationer, som ufo-grupperne jagtede de første 30 år. Er der dukket nye og troværdige beviser op, som klart og tydeligt bekræfter, at en sådan konspiration findes? Her er svaret nej!

Jeg er sikker på, at ufologerne er uenige med mig og kommer med nogle svævende udtalelser, fremlægger overstregede dokumenter eller nævner MJ-12. Intet af det beviser noget som helst, andet end at statsadministrationen holder på nogle hemmeligheder, som måske har, måske ikke har noget som helst med sløring af sandheden om ufoerne at gøre.

Inden for ufologien er der også brugt tid på at jagte nedstyrtede ikke-jordiske rumskibe. På trods af flere beretninger fra forskellige steder, er der ikke en, der har fundet så meget som den mindste vragrest fra et sådant fartøj. Men det er kun, hvis du ikke er overbevist om, at der finder en sløring sted. Ellers er alt muligt. Man kan få meget ud af intet. Alt, hvad der er nødvendigt her, er, at der dukker et klart meteor op på himlen, og nogle få mennesker hævder, at det var et rumskib, som hurtigt blev fjernet af det amerikanske militær. Det er virkelig interessant, at netop dette er det eneste, som den amerikanske regering tilsyneladende er god til. De skjuler alt, men ikke et eneste regeringsdokument, som til dags dato er kommet frem, viser, at man på noget tidspunkt har opdaget noget eksotisk. Alligevel dukker der til stadighed den slags beretninger op, og ufologerne er hurtige til at acceptere dem.

Selv om der aldrig er fundet så meget som den mindste vragrest, har ufologer udbasuneret, at de har i tusindvis af tilfælde med "bevismateriale" fra ufo-landinger. Desværre er det meste af dette "bevismateriale" undersøgt af amatører og ikke af videnskabelige organisationer, som har det nødvendige udstyr til den slags undersøgelser. Manglen på videnskabelige resultater siger en hel del om dette "bevismateriale". Der kan være spor af noget usædvanligt i jordbunden, men de er, som de fleste ufo-rapporter, ikke uforklarlige.

Så er der også bortførelsesberetningerne, der kan forklares som søvnforstyrrelser. Da PBS-programmet NOVA søgte efter beviser på bortførelsesberetningerne tilbage i 1990'erne, meldte ufologerne pas. De kunne have fremlagt implantater eller andre af de ting, som de hævder beviser deres sager. Men det undlod de, da de var bange for at få deres beviser undersøgt.

Det bringer os frem til de forskellige ufo-"samlere", der samler ufo-rapporter, som var de værdifulde kulturgenstande. Det største problem i disse tilfælde er, at de rent faktisk ikke har nogen betydning. Jeg må dog indrømme, at der kan være nogle ret så interessante beretninger, som det er svært at give en forklaring på. Det betyder dog ikke, at rapporterne er korrekte, eller at begivenheden virkelig fandt sted. Der er altid plads til at sætte spørgsmålstegn ved hvert tilfælde.

Hvad forventer ufologerne at gøre i fremtiden? Jeg har læst, at MUFON (USA's største ufoforening) har fået en del penge til at danne specielle teams, som skal se på ufo-tilfælde og indsamle beviser (se også side 11). Jeg ved ikke, hvad det vil føre til, da der til dato ikke er et eneste tilfælde, der ser ud til at rumme nogen form for bevis. Jeg mener personligt, at det er spild af penge, og at de ikke opnår noget som helst. Det er også mit indtryk, at MUFON allerede har specielt uddannede grupper i hver stat, og at de helt sikkert kan nå ud i hver en afkrog i løbet af få timer, hvis en ufo styrter ned eller lander. Hvorfor er det nødvendigt med et nyt hold "eksperter"? Betyder det, at den nuværende organisation og de nuværende undersøgeres "uddannelse" er fuldstændig værdiløs?

De skulle hellere bruge pengene til at lave en videoovervågning af himlen på samme måde, som amatørastronomerne gør med meteorer. Husk på, at man hævder, at ufoerne er håndgribelige fartøjer, som i visse tilfælde er enormt store. For at få den bedste dækning, må man bruge forskellige kameraer forsynet med både vidvinkel og med telelinse, så man dækker et udvalgt område af himlen. Hvis man gør det rigtigt, kan man dække hele himlen. Videooptagelser med lysfølsomme kameraer fra forskellige lokaliteter kan give gode data, som kan undersøges af hvem som helst. Omkostningerne vil ikke være så store, og tre stationer med nogle få kilometers afstand fjernt fra store byer ville være en god start.

Dertil kunne de også lave en mobil enhed, som kunne sættes ind i områder med en stigende ufo-aktivitet. Selv om man ikke filmer nogen ufoer, kan man bruge videoerne til at bestemme kilden til ufo-rapporterne fra området. Det betyder selvfølgelig også, at de kan bruges til at afvise ufo-observationer. Jeg tror ikke, at ufologerne er interesserede i den form for forskning.

Som Hendry bemærker, bør ufologien se på sig selv. Angriber man problemerne på samme gamle måde, vil man få de samme gamle resultater. Det er lige netop det, ufologerne fortsætter med at gøre i deres søgen efter beviser. Kan ufologien virkelig skabe de rigtige data til videnskaben, eller er den kun interesseret i at bevare mysteriet? Det er lettere at sælge bøger, fylde kongreshaller og dukke op i talkshows hos Larry King, end at indsamle data som kan bekræftes og undersøges.

❑

Kilde:

SunLite, vol. 1, nr. 1, maj/juni 2009
Oversættelse & bearbejdelse:
for & kmh

Hul i skyerne

Ejendommelige "huller" i en næsten overskyet himmel optræder rundt om som "mystiske fænomener" i relation til ufoer. Meteorologerne har dog en naturlig forklaring.

AF OLE HENNINGSEN

I oktober 2009 bliver billeder af himlen over Moskva kastet rundt på mange af de websider, der på internettet har ufo-fænomener som tema. Billederne viser optagelser af "et hul i himlen", en "lysende ring" eller "korona", som nogle beskriver udseendet. Historien drøner rundt på internettet og net-tv i midten af oktober måned. Langt de fleste kommentarer går på, at her er der syn for sagen: Alle kan jo se, at her virkelig er foregået noget mystisk. Og så er der oven i købet en vaks Moskva-borger, der har optaget fænomenet på en videosekvens på sin mobiltelefon, medens han kører rundt i bil. Og spekulationerne er mange. En del sammenligner fænomenet på Moskvas himmel med scener fra filmen "Independence Day".

Noget fra rummet?

All News Web´s Michael Cohen noterer fx, at selv om han ikke tror, at der direkte er tale om et ufo på billederne, så er han overbevist om, at det er et ufo-relateret fænomen. Som han videre skriver i sin klumme:

"Videnskabsmænd, der arbejder for hemmelige statslige projekter, der studerer ufoer eller UAP's, som de ynder at kalde dem, har allerede erkendt eksistensen af UFO-vortex eller Star Gate-udgange, der viser sig over Jorden fra tid til anden. Disse udgange eller indgange til galaktiske genveje (ormehuller) bruges af fremmede fartøjer til at krydse galaksens enorme afstande, og vigtigst af alt, giver mulighed for rejser hurtigere end lyset."

Ikke så lidt af en mundfuld. En populær teknisk website Gizmodo taler om, at "Ildevarslende skyer har fået russerne til at frygte angreb fra rummet."

Mystikken afvises af meteorologerne

Der er dog mere besindige skribenter, der forespørger hos og citerer lokale meteorologer, der afviser de overnaturlige forklaringer og kalder det en slags optisk effekt. Meteorologerne fortæller videre, at flere frontsystemer har passeret over Moskva for nylig. Der har også været indtrængen af kold luft fra de arktiske områder, og med solen skinnende ovenfra på skylaget, så opstår en sådan effekt.

Under overskriften "Halo-sky over Moskva: UFO eller naturlig skønhed?" skriver *Daily News*-journalisten Eitan Gavish om sagen den 14. oktober 2009:

"Millioner af Moskva-borgere oplevede forleden en ildevarslende ringformet sky vise sig over Moskvas vestlige distrikter, hvilket fik borgerne til at stoppe op og se på fænomenet og efterfølgende lægge optagelser af det på YouTube. Det noget bizarre syn har taget internettet med storm, så at sige. Men videnskabsmænd fra byens vejrtjeneste fjernede frygten for alien-landinger på den Røde Plads og sagde, at denne begivenhed var noget i omgivelserne rent lokalt. 'Det er en optisk effekt, selv om det er en ret spektakulær en. Man kan virkeligt se mange mærkelige ting, hvis man observerer skyerne regelmæssigt,' fortalte vejrfolkene til Ruslands 'Vesti 24'. Flere vejrfronter har passeret Moskva for nylig, herunder en tilstrømning af kold luft fra Arktis, og det er en kombination af disse ting, der skabte et sådant fænomen."

Flere af de videoudgaver, der blev lagt ud på YouTube, er blevet slettet, men den oprindelige video kan forhåbentlig stadig ses på denne adresse: www.katu.com/blogs/weather/64261287.html

DMI om huller i skydækket

Vi har i SUFOI tidligere modtaget henvendelser vedr. sådanne mystiske huller i skyerne over Danmark, som observatørerne har været kvikke nok til også at fotografere, så observationerne på den måde yderligere kan dokumenteres.

Hos Danmarks Meteorologiske Institut (DMI) kender man naturligvis også denne type af skyformationer og har beskrevet dem. Meteorolog Kim Sarup, fra DMI's sektion for vejr og klimainformation, fortæller:

Screenfoto fra videooptagelsen af den ejendommelige "lysende ring" eller hul i skyerne over Moskva.

"Hul" i skydækket over Falster søndag d. 21. november 2004. På billedet ses hullet i skyerne i midten af billedet, men der findes mindst et ekstra hul oven over Solen. (Foto: David M. Quaife, http://www.jollity-farm.dk/default.asp)

Fotografen har her zoomet kraftigt ind på det største af hullerne i skylaget. Det grå, trådede mønster under skyen, som nævnes af meteorologen Kim Sarup fra DMI, ses tydeligt.

"Der findes flere forklaringer på dette specielle skyfænomen. Nogle foreslår endda, at de skulle være dannet af flyvende tallerkener, eller være 'porten til den 4. dimension'. Det er nok ikke helt så dramatisk. Den meteorologiske forklaring er, at små, næsten usynlige iskrystaller fra højereliggende skyer eller kondensationsstriber (hvide striber af skyer efter fly i stor højde) falder ned i skydækket. Her starter de frysningen af dråberne i skyen. Iskrystallerne, der kommer ud af denne frysning, falder så videre ned og ses som faldstriber (virga, det grå trådede mønster under skyen). En anden forklaring går ud på, at denne type huller også kan dannes, når et fly flyver igennem skylaget og derved starter frysningsprocessen."

Observeret og fotograferet

Søndag den 21. november 2004 observerede flere personer på Sydsjælland nogle af disse huller og David M. Quaife fra Jollity Farm Ltd. på Falster var snarrådig nok til at fotografere hullerne.

Optagelser fra Midtlolland

Efter et foredrag i Sakskøbing modtog SUFOI en række fotos fra advokat Mai Wandrup, der om optagelsen fortæller:

"Billederne er optaget den 9. juni 2006 mellem kl. 8.13 og kl. 8.22 ved Radsted uden for Sakskøbing på Midtlolland. Billederne er taget mod nord, og skyerne bevæger sig stort set fra syd mod nord-nordøst. De første billeder er taget med zoom på kameraet, og jeg står formentlig omkring 75 meter bag vores ejendom, da jeg tager billederne. Det sidste billede var en anden skyformation lidt længere mod vest. De lå ikke helt på linje. Den mod vest lå lidt sydligere end den anden, og derfor opdagede jeg også først den senere. Jeg hører naturligvis også gerne, hvis der findes en forklaring på naturfænomenet. Jeg kaldte det selv med et glimt i øjet for 'hullet i ozonlaget'."

Har du billeder liggende?

Denne type af huller i skyerne er ikke rapporteret så ofte i Danmark, og de har da heller ikke fundet vej til tv-meteorologen Jes-

▶

per Theilgaards bog *Det danske vejr* (Gyldendal, 2006), en bog der ellers er meget omfattende og læseværdig, hvad det danske vejr og vejrfænomener angår.

Det er heller ikke min opfattelse, at der i SUFOI's Rapportarkiv skulle ligge omtaler af denne type skyhuller af observatører decideret forbundet med ufoberetninger.

Sådanne lidt sjældne – men naturligt forekommende – vejrfænomener behøver man ikke fantasere om og mystificere ved at spekulere om intergalaktiske fartøjers flyvning gennem universets ormehuller. Naturens fænomener er såmænd spændende nok i sig selv.

Skulle læserne have gode billeder af denne type af huller i skyer eller andre spændende skyformationer og usædvanlige vejrfænomener, er vi naturligvis interesserede i at se dem. Fotografier eller henvisninger kan sendes til SUFOI på adressen info@sufoi.dk. ❑

'Hul i skyerne' fotograferet om morgenen 9. juni 2006 fra Radsted på Midtlolland. (Fotos: Mai Wandrup)

Hvad i alverden!

Toke Haunstrup fra SUFOI's Rapportarbejde observerede den 18. oktober 2009 noget ganske usædvanligt på himlen.

AF OLE HENNINGSEN

Klokken var godt 21 den 18. oktober, da jeg fik Toke Haunstrup fra SUFOI's Rapportarbejde i telefonen. Han stod sammen med sin partner udenfor i mørket på det østlige Møn og havde fået øje på noget usædvanligt på himlen. Han regnede med, at det observerede lysfænomen kunne være så højt oppe på himlen, at jeg kunne have en chance for at se det fra min bopæl på Vestlolland.

Jeg skyndte mig udenfor, da jeg straks kunne høre på Toke, der ellers er en særdeles stilfærdig fyr med et uhyre stort praktisk kendskab til de fænomener, der rører sig på himlen, at dette var noget helt usædvanligt. Sådan lyder hans egen beretning, som han efterfølgende skrev ned:

"Når man som jeg gennem mange år har arbejdet med at læse og undersøge folks observationsberetninger og endvidere har det som fritidsinteresse jævnligt at kigge op på stjernehimlen, har man efterhånden både hørt om mange slags himmelfænomener og selv set en del på himlen. Der skal således mere end et gængs stjerneskud eller fly til, førend jeg spærrer øjnene op. Søndag aften den 18. oktober 2009 observerede jeg imidlertid et fænomen på den stjerneklare nattehimmel, som bestemt lå ud over det sædvanlige.

Jeg var sammen med min partner på ferie på Camping Møns Klint. Ved 21-tiden befandt vi os udenfor og betragtede den mørke og stjerneklare nattehimmel. På et tidspunkt (omkring kl. 21.13) får vi først øje på et relativt kraftigt lys, som bevæger sig med hastighed som et fly set på stor afstand fra en sydvestlig retning og mod nord. Lyset syntes at have et tåget omrids.

Omkring 20 grader (svarende til ca. to håndsbredder i udstrakt arm) bagved befandt sig endnu et lys, som syntes at 'følge efter' det andet lys. Det 'bagerste' lys havde en svagere lysstyrke end det 'forreste'. I bevægelsesretningen syntes lyset at have en 'spids', mens det havde to 'haler' bagud. Foruden disse to lys sås også to store, diffust lysende ringe. Det bagerste lys syntes at befinde sig i 'centrum' af de to ringe, som havde en tilsyneladende diameter på himlen på 30-40 grader (svarende til 3-4 håndsbredder i udstrakt arm).

Ved observationens start befandt fænomenet sig mellem stjernebillederne Lyren og Ørnen. I løbet af observationen bevægede fænomenet sig først højere op på himlen set i forhold til horisonten. Det passerede hen over den vestlige horisont for til sidst at forsvinde i retning af Karlsvognen (imod nord-nordvest).

Under den sidste del af observationen kunne kun ses de diffuse ringe, som efterhånden havde fået en oval form, og som nu omkransede 'stangen' i Karlsvognen. Derefter 'fadede' fænomenet hurtigt ud og forsvandt helt. Samlet varede observationen ca. 4-5 minutter.

Under observationen ringede jeg på min mobiltlf. til Ole Henningsen, som bor på Lolland, men Ole kunne desværre ikke se noget pga. et skydække. Fra Møn kunne i øvrigt ses et skydække mod vest (op til omkring 20 graders højde over horisonten), og på et tidspunkt under observationen bemærkede jeg, at skydækket dækkede for den nederste del af de lysende ringe. Dette indikerede altså, at fænomenet måtte befinde sig længere væk og højere oppe end skyerne i horisonten.

Jeg må sige, at jeg aldrig før har observeret noget lignende. Ikke fordi, at jeg på dette tidspunkt gjorde mig forestillinger om, at det skulle være noget 'overjordisk', jeg og min partner var

Illustration af, hvordan fænomenets udseende huskes, ikke nødvendigvis hvordan det rent faktisk så ud. "Vi har givetvis været ofre for diverse perceptionsfejl mv. pointerer," observatørerne. (Illustration: Christian Bach Andersen)

▶

Danske observationer

vidner til. Men omvendt hørte det bestemt heller ikke til i kategorien af hverdagsforeteelser.

Min umiddelbare tanke var, at der kunne være tale om en eller anden form for kemisk eksperiment højt i atmosfæren. Sådanne eksperimenter har tidligere givet anledning til højest spektakulære fænomener."

Desværre viste det sig, at der med det spredte skydække over Vestlolland kun var få muligheder for frit at observere dele af himlen. På trods af Toke Haunstrups nøjagtige beskrivelse af positionen, fx i forhold til stjernebilledet Karlsvognen, var det ikke muligt for mig blandt de drivende skyer, generet af bylyset fra Nakskov, at få øje på noget usædvanligt.

Beskrivelsen af et stærkere lys efterfulgt af diffust lysende ringe fik mig til at bede ham efterfølgende tage kontakt til en af SUFOI's fotokonsulenter, Hans Bødker, der er fhv. pilot og overtrafikflyveleder, med stort kendskab til lysfænomener i forbindelse med fly. Når man befinder sig på Møn, vil man ofte have fly med kraftige landingsprojektører tændt kommende imod

Kraftig forstørrelse af fotoet med de to lys. Her ses, hvorledes stjernerne er fulgt af fotoapparatet og afbildet som lyspunkter, medens de to lys har en anden og hurtigere bevægelsesretning på himlen og derfor ses som udtrukne lysende streger. Flere fotos og en interessant animation af lysenes bevægelse over himlen kan ses på denne adresse: http://www.balkonsternwarte.de/400d/startrails18102009mitObjekt.html - (Foto: Oliver Schneider)

og over sig på vej mod landing i Kastrup Lufthavn. Jeg foreslog derfor Toke, at der måske kunne være tale om en eller anden form for halo-virkning dannet af et kraftigt flylys i et bestemt luftlag/lag af dis eller lignende.

Lysfænomenet var i løbet af vores telefonsamtale blevet mere diffust på himlen og fadede mere og mere ud, så da jeg lidt senere fik nogenlunde klart udsyn i den angivne retning, var der desværre intet usædvanligt at se på himlen fra Lolland.

Toke Haunstrup var lidt skeptisk mht. min teori om flylys og halo-virkninger i et lag af dis. Han mente, at lysfænomenet måtte have været højere oppe i atmosfæ-

Oliver Schneider har fra sit hjem i Leopoldshöhe i Tyskland taget dette langtidseksponerede foto af lysfænomenet på himlen i nærheden af stjernebilledet Karlsvognen. Lysfænomenet ses som to tågede, men markante lys på himlen. De to lys er på grund af den lange belysningstid trukket ud som lysende "streger". På originalfotoet anes et stort halofænomen uden om de to lys. Der findes flere fotos taget på kort tid, hvor fænomenet ses som to tågede lys, men de er desværre ikke velegnede til trykning.
(Foto: Oliver Schneider)

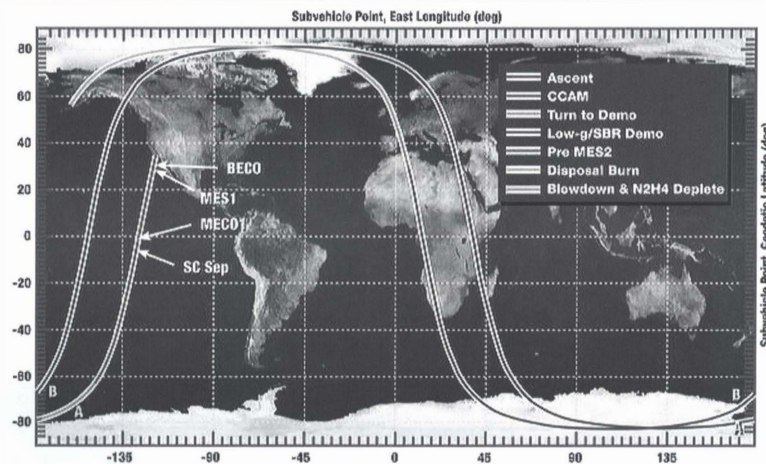
ren. Teorien viste sig hurtigt heller ikke at have noget på sig, da jeg gik på jagt på internettet blandt tyske ufo-venner og amatørastronomer, der også havde observeret lysfænomenet og tilmed havde været så heldige at fotografere det.

Lysfænomenet blev heldigvis observeret og fotograferet med mere eller mindre held over store dele af Europa fra Italien til Finland, og snart dukkede også årsagen op til fænomenet. Der var tilsyneladende tale om udledning af brændstof fra en raket i stor højde i atmosfæren over Europa.

Fænomenet blev dagen efter omtalt på www.spaceweather.com med henvisning til flere billeder på denne adresse: www.spaceweather.com/archive.php?view=1&day=19&month=10&year=2009

Opsendelsen den 18. oktober af en Atlas V 401 raket fra Vandenberg Air Force Base i USA satte bl.a. den militære vejrsatellit DMSP F-18 i bane om Jorden. Og det var udledning af raketbrændstof i forbindelse med adskillelsen af rakettrin mv. som led i denne mission, der blev iagttaget på den europæiske nattehimmel.

Som Toke Haunstrup insisterede på, måtte der jo være en naturlig forklaring på, hvad der var observeret. Men interessant og spændende var det nu alligevel, at det i første omgang var "mr. ufo-rapport-arbejde", der blev mystificeret over noget umiddelbart ukendt på himlen, selv om hans observationserfaringer også ledte ham på sporet af, hvor forklaringen skulle findes. ❑

Den polære bane om Jorden – inkl. baneforløb over Europa – ses på dette kort for opsendelsen af den militære vejrsatellit DMSP F-18. Nærmere detaljer om opsendelsen kan ses på disse adresser:
www.ulalaunch.com/
www.nasaspaceflight.com/2009/10/live-atlas-600th-mission-launch-dmsp-f18-vandenberg/

Organiseret sludder

AF KIM MØLLER HANSEN

Det er et fast ritual, at når en ny, amerikansk præsident tiltræder, bliver han rendt på dørene af folk med alle mulige særinteresser – interesser og ønsker, der isoleret set og i nogle tilfælde kan være nok så interessante og relevante – men som set i en større sammenhæng (verdens øvrige problemer taget i betragtning) er bagateller, som en præsident ikke skal spilde sin tid på. Især ikke, når henvendelserne bygger på ikke-eksisterende dokumentation.

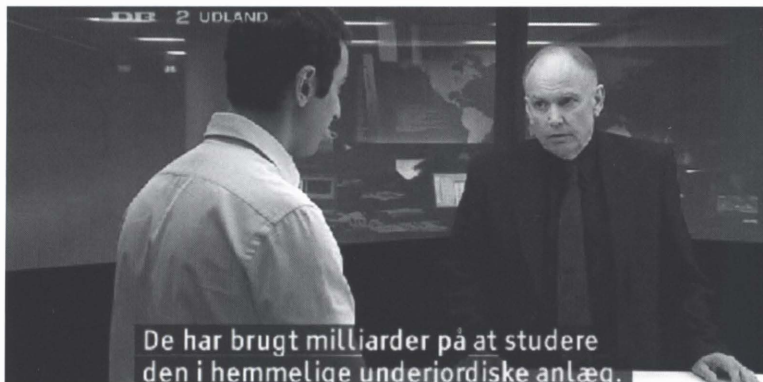
Senest har præsident Barack Obama modtaget en henvendelse fra Steven M. Greer, leder af CSETI og The Disclosure Project. Greer vil have præsidenten til at frigive, hvad myndighederne måtte ligge inde med af ufo-dokumenter. I det åbne brev til præsidenten skriver Greer desuden:

"Det er nu et videnskabeligt faktum, at vi ikke er alene i universet. Vi har allerede haft besøg af avancerede civilisationer . . . Der er behov for at tage diplomatiske initiativer til at kommunikere med disse ikke-jordiske besøgende i en atmosfære af verdensomspændende fred, fri for fortidens dominerende militarisme og paranoia . . ."

Hvor er det dejligt, når nogen kender sandheden og gerne vil delagtiggøre præsidenten i den. Blot en skam, at Greer spilder præsidentens tid med ikke-eksisterende beviser. I sin argumentation over for præsidenten bruger Greer bl.a. MJ-12 gruppens arbejde. Som beskrevet mange gange her i *UFO-Nyt* har MJ-12 gruppen (den 12 mand store skyggeregering) aldrig eksisteret, men er et fantasiprodukt i forfalskede dokumenter.

SUFOI støtter naturligvis *ikke* Greers initiativ. Det er fint nok, at man ønsker at få åbnet tidligere hemmeligholdte ufo-arkiver, men måden, det sker på, er ganske useriøs. I øvrigt: Hvis man som Greer allerede kender "den store sandhed", hvad skulle offentliggørelsen af nye dokumenter så kunne afsløre?

Du kan læse mere om Steven Greer og hans tvivlsomme projekter på: www.sufoi.dk/arkiv/arkivou/stevegre.htm. ❑

En af Steven Greers trosfæller, Stephen Bassett, kunne høres i Harddisken på P1 den 14. og 18. oktober og ses på DR-2 Udland den 7. oktober 2009, hvor han – uden at der blev stillet kritiske spørgsmål – holdt en enetale med den ene horrible påstand efter den anden.

Afsender:
SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa

Returneres ved varig adresseændring

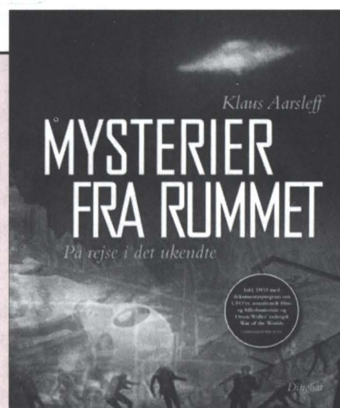

Stefan Roslund

Nybykroken 17 bv

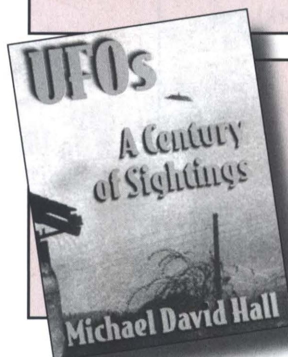
S-163 70 Spånga

Mysterier fra rummet

Klaus Aarsleff beretter om nærkontaktoplevelser, rejser til ufokultens arnesteder og fortæller om kvæglemlæstelser, sælsomme rum-objekter og budskaber til og fra universets dybder. Første oplag af bogen er vedlagt en dvd med film- og fotomateriale, blandt andet fra SUFOI's arkiver. Dvd'en indeholder også en animeret udgave af Orson Welles' berømte radiospil *War of the Worlds*.

Klaus Aarsleff: *Mysterier fra rummet – På rejse i det ukendte*, inkl. dvd. **Kr. 269,-**

UFO'er gennem 100 år

Historikeren Michael David Hall fortæller i "UFOs: A Century of Sightings" om ufo-fænomenets historie fra 1896 til i dag. Hall, som leder Montgomery County Historical Society i Indiana, behandler sit emne med stor viden og uden overdrivelser.

UFOs: A Century of Sightings er på 375 sider, i stort format (21,5 x 28 cm), ill. **Kr. 229,-** *(Førpris kr. 329,-)*

TILBUD spar kr. 100,-

Bestillingskupon
Bestil ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede produkter og send kuponen til **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå**. Ved bestillinger på kr. 250,- og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er kr. 35,- (gælder ikke *UFO-Nyt* abonnement og *UFO-Nyt særnummer*).

Navn: ______________________

Adresse: ______________________

- ❑ *The Nazi UFO Mythos* (engelsk) .... kr. 89,-
- ❑ Toke Haunstrup: *50 år med ufoer*............ kr. 180,-
- ❑ *UFO-Nyt særnummer* (nr. 4/2007)........... kr. 49,-
- ❑ *Mysterier fra rummet* (inkl. dvd)............. kr. 269,-
- ❑ *UFOs – A Century of Sightings* (engelsk) kr. 229,-
- ❑ *UFO-Nyt* årgang 2010 (introtilbud til *nye* abonnenter)............ kr. 287,-
- ❑ *Når du ser et stjerneskud* (guide)..................gratis